

Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XL

ЛИСТОПАД — 1990 — NOVEMBER

Ч. 397

Учителі, команда й учасники ОДУМ-івського XI-го кобзарського табору «Української Єдності» під гаслом «Ми є. Були. І будем ми!» (І.П. Багряний) на оселі «Україна» в Лондоні, Канада.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyuk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

в США:

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

в Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

в Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: М. МОРОЗ
Редактус Колегія:

Л. Ліщина – редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий,
О. Пошиваник, Л. Павлюк,
О. Харченко, В. Корець.

Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

Це число підготувала Валентина Родак.

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: M. Moroz

3253 Lakeshore Blvd. W.,
Toronto, Ont. M8V 1M3

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 20.00 долярів
Ціна одного примірника: 2.00 дол.

в Австралії 13.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.60 дол.

в Англії і Німеччині 14.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.65 дол.

в усіх інших країнах Європи 13.50 (америк.)
Ціна одного примірника: 1.35

в усіх країнах Південної Америки 12.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Б. Башак, Д. Павличко, О. Олесь, О. Підсуха, В. Лігостов, П. Степ. Н. Кібець — Пам'яті визначного дослідника Запорозької Січі; До 500-ліття козаччини ; Ж. Солованюк — Не забути ніколи; А. Лисий — Історичні події; Виступ Володимира Яворівського; С. Яворський — Н. Гайовський буде першим консулом Канади в Києві; Ю. Шевельов — Харків; Подорожні враження; Інформаційний листок Ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича філії ОДУМ-у в Торонто; В. Родак — «Вечір нагород — вечір подяки»; Поздоровлення; XI-ий кобзарський табір «Української Єдності»; З життя ОДУМ-у в Міннесоті. Сторінка Юного ОДУМ-у. Канада дістає новий 100-доларовий банкнот. Нове агенство. Про будову пам'ятника на могилі Г. Китаєвого. **НА ОБКЛАДИНЦІ:** Учителі, команда ї учасники ОДУМ-івського XI-го кобзарського табору «Української Єдності» під гаслом «Ми є. Були. І будем ми!» (І.П. Багряний). Табір відбувся на оселі «Україна» в Лондоні, Канада, від 29-го липня до 12-го серпня 1990 року.

Фото — Олександра Ковалчука.

Богдан БАШАК

ДО УКРАЇНИ (МОЛИТВА)

*Освяти все святе —
Промовляє мій дух,
Освяти нас на радість.
Дай нам сили на те,
Щоб творити добро
Україні на єдність!*

*Освяти все святе —
Козаків, кобзарів —
Два крила українського роду.
Дай нам волі на те,
Щоб не зрадив ніхто
Воскресіння моєго народу.*

*Освяти все святе
І Терновий Вінець
Перед стартом Космічного бою.
Дай нам муки на те,
Щоб любов зберегти,
Сповідаючись перед Тобою.*

*Освяти все святе
Перед ликом святих,
Краще вмерти, аніж животіти...
Дай нам правди на те,
Щоб прощати гріхи,
Україну свою розуміти!*

*Освяти все святе —
Промовляє мій дух,
Освяти нас на радість.
Дай життя нам на те,
Щоб творити добро —
Україні на єдність!*

«Галицька зоря», ч. 1 1.XI.1990.

Дмитро ПАВЛИЧКО

*Жити на своїй землі, ѹ мови рідної не чути,
І щодня ковтати гнів, наче келишок отрути,
На зневажливу злобу яничара ѹ шовініста
Натикатись, мов на ніж, і тримати серед міста,
Поміж масками в юрбі, в лицедійним карнавалі,
На долоні кров свою, і вмирати від печалі —
Це присуджено мені, це мені нещадна кара
За довіру молоду, за поривну честь Ікара,
Бо ж до сонця я летів, рвався з польської неволі,
Щоб розбитися об твердь обмосковщеної долі.*

Олександр ОЛЕСЬ

НАШ ПРАПОР

*Синій, як море, як день, золотий —
З неба і сонця наш пропор ясний.
Свій рідний пропор високо несім!
Хай він, уславлений, квітне усім.*

*Гляньте, на ньому волошки цвітуть,
Гляньте, жита в його золото ллють!
З жита, з волошок наш пропор ясний,
З неба і сонця, як день весняний!*

*Прапор наш рідний — це рідна земля,
Наші простори, річки і поля.
Доки в боях не уславим його,
Доти не вгледимо краю свого.*

*Славою, славою вкриєм його,
Кров'ю гарячою серця свого.
Доки його не уславим в боях,
Доти не будем на рідних полях.*

*Славою, славою вкриєм в боях!
Вквітчані будем на рідних полях.*

«Тризуб», ч. 15 (615)
10.IV.1938.

Посвячення українського національного прапора.

Київ, Україна,
24-го липня 1990 р.

Наталія КІВЕЦЬ

ПАМ'ЯТІ ВИЗНАЧНОГО ДОСЛІДНИКА ЗАПОРОЗЬКОЇ СІЧІ

„Цей поетичний і хитруватий українець був людиною видатної працьовитості, людиною великої душі, великої кебети...“

О. Ільченко

Переглядаючи деякі старі матеріали, вирізки з часописів тощо, під руки попався мені лист з України, з Дніпропетровського («Свобода» з 14-го вересня 1963 року, ч. 175), в якому автор шле щиро сердечні привітання від широкого й могутнього Дніпра, від безмежних козацьких степів, а що мене найбільш зацікавило це згадка: «Дуже приемно, що у нас регабілітували (морально) академіка Яворницького, що згинув за часи культу особи. Його музей був дуже пошкоджений, але дещо в ньому збереглося... В музеї тепер поширюють запорозький відділ і виділяють окрему кімнату присвячену Яворницькому...» В другому повідомленні; відповідальний секретар Всеукраїнського Православного Братства В. Кательницький телефоном з Києва подав, що 31-го березня 1990 року прибулі священики відродженої Української Автокефальnoї Церкви о. Юрій Бойко та о. Олександер Істомін, не зважаючи на погрози і заборону з боку влади, відправили Панахиду по дослідникові української старовини Дмитрові Яворницькому і звершили чин опечатання його гробу, бо його було поховано у 1940 році без священиків.

Хто ж такий Дмитро Яворницький і хіба лише він був похований у той час без священиків? Народився Дмитро Яворницький 7-го листопада 1855 року в селі Сонцівці Харківського повіту Харківської губернії (тепер с. Борисівка Дергачівського, в недавному Липецького, району Харківської області) в родині дяка. Батько Д. Яворницького Іван (1827-1885) походив із дворянського роду, хоч сім'я не була заможною. Початкову освіту Дмитро здобув у рідному селі. Після того успішно закінчив Харківське повітове училище, в яке поступив 1867 року, завдячуячи другові — синові власника економії в Сонцівці, бо той не хотів їхати сам, а настояв, щоб тільки удвох.

У 1874 році Д. Яворницький, на наполягання батька, поступив до Харківської духовної семінарії, але не закінчив її. Протягом трьох років він закінчує чотири загальноосвітні класи і в 1877 році, 22-го вересня, залишивши семінарію, здає успішно іспити на історико-філологічний факультет Харківського університету, який закінчує 1881 року.

Час навчання Д. Яворницького в університеті припадає на дуже похмурий період в історії української культури й літератури. Наступ реакції в 1870-80-их роках супроваджувався забороною укра-

їнської мови, переслідуванням українських письменників і вчених. Тільки мужні люди могли зважитись за тих умов активно працювати в галузі українознавства, публічно виступати в обороні рідного письменства, досліджувати й популяризувати герояче минуле України, національну своєрідність її етнографії, фольклору тощо. Такими в Харківському університеті були відомі вчені-філологи Олександр Потебня і Микола Сумцов. На молодого Яворницького лекції і вся науково-громадська діяльність Потебні та Сумцова сприяли благотворний вплив.

Яворницький, безмежно люблячи свій народ, його культуру, мову, не боявся незручностей мандрівного життя, курних шляхів і негоди. В запорожених селянських чоботях, з обличчям, овіяним степовим вітром, він у пошуках археологічного, архівного, фольклорного матеріалу, об'їздив, обходив з краю в край усю Україну, особливо Катеринославщину (тепер Дніпропетровщина), побував у Соловецькому монастирі, де замучено останнього кошового Січі Запорозької Петра Калнишевського, й Туркестані, в Польщі, на Кавказі, Персії, Єгипті, і в той же час встиг написати сотні праць: — історичних, етнографічних, художніх. Слід додати, що всі його мандри були в більшості за його власний рахунок. Він зазнавав не раз матеріальні скруті. Дні в проголодь і холодні ноčівки були його частими гістами. І часто-густо оброблені ним матеріали не дозволялось друкувати. Так було з працею «Виникнення й устрій запорозького коша», робота над якою Д. Яворницький працював ще в студентські роки. Проте ця тема вважалася, крамольною і попечитель Харківського округу, один собі генерал-лейтенант, заявив: — «Ваши запорожцы нам не нужны. Пишите о Фінляндії...» Але це не зупинило молодого науковця. Своїми враженнями від поїздок Д. Яворницький часто ділився в публічних лекціях, на сторінках газет «Харковские губернские ведомости», «Екатеринославские губернские ведомости» та журнала «Киевская старина».

Навесні 1884 року, повернувшись із чергової поїздки по місцях колишньої Запорозької Січі, будучи ще стипендіяントом професорського звання, Д. Яворницький розпочав читати в Харкові серію публічних лекцій під загальною назвою «Про запорозьких козаків». Біржова заля, де читалися лекції, була завжди переповнена. Газети відзначали, що Яворницький не стільки читав, скільки імпровізував і переважно без конспекту. Його лекції привернули увагу преси не лише артистичністю виконання та красою стилю, вони пробуджували зацікавлення минулим, українською історією і водночас наштовхували на мимовільне порівняння кольоритного ми-

нулого України з сучасним. Закликали відшукати і зберегти для нащадків пам'ятки минулого, які ніким не оберігаються, гинуть, розкрадаються.

Наступ реакції 80-их років на Україні особливо згубно позначився на освіті, на розвиткові науки. Проведені в той час реорганізаційні заходи в середніх і вищих школах були спрямовані на те, щоб не допустити до університетських катедр передових учених, ще більше затиснути вільну творчу думку. За Потебнею і Сумцовим встановлюється поліційний нагляд, звільнено проф. права М.М. Ковалевського з Московського університету, історика В.І. Семевського — з Петербурзького, видатний проф. І.І. Мечников на знак протесту покинув Новоросійський університет (Одеса), в опалу потрапив і Д. Яворницький. Його оголошують «ярим украинофилом и даже сепаратистом, изыскивающим все средства у тому, чтобы внедрить свои тенденции в юные сердца молодежи». Його звільняють з університету, і молодий учений опиняється в скрутному становищі: без роботи, без коштів на прожиття. Брак будь-яких фінансових засобів на наукові потреби, насамперед археологічні поїздки для вивчення залишків матеріальної культури Січі, а також на видання власних робіт (яких багато зібралось) було трагедією для Д. Яворницького, до того ще й велике родинне горе. Розбитий морально, пригнічений горем учений 1885 року змушений переїхати до Петербургу.

Опинившись далеко від рідного краю, з нездійсненими надіями, без грошей, без можливості займатися улюбленою справою, молодий вчений глибоко страждає аж до розпачу. Тут він теж захворів на запалення мозку, але нові друзі не залишили його. Перебуваючи в Петербурзі, Д. Яворницький знайомиться з українськими культуротворцями, зокрема з художником Опанасом Сластіоном, скульптором М. Мікешиним, творцем пам'ятника Хмельницькому в Києві і ревним Шевченковим адаратом, письменником Дмитром Мордовцевим та іншими. Він відвідує літературні дискусії, пише низку статей з історії Запоріжжя, передмову до поеми «Гайдамаки» Т. Шевченка, продовжує вивчати запорозькі архіви. Розрада й вдоволення приходять з працею.

Незабаром Д. Яворницький влаштовується викладачем історії й літератури в Миколаївському Сирітському Інституті благородних дівіць, в Другому Кадетському Корпусі та в інших місцях, активно працює в гуртку допомоги бідним українським студентам, читає лекції про свої археологічні розвідки і потроху стає відомим столичній інтелігенції, навіть улаштовує у себе так звані «суботні збіговища». Знайомство поширюється. Д. Яворницький підтримує дружні зв'язки з видатними діячами української культури, зокрема з І. Карпенком-Карим, Лесею Українкою, Михайлом Старицьким, Миколою Лисенком, Володимиром Короленком та іншими. Його відвідують українські артисти, що приїжджають до столиці — Марко Кропивницький, Микола Садовський, Панас Саксаганський, Марія

Заньковецька, Ганна Затиркевич-Карпинська й інші (з ними він був знайомий ще з Харкова), тут же знайомиться з видатним російським художником, українського роду, Іллею Репіним («южанин» — народився в м. Чугуєві Харківської губернії, Змієвського повіту). Це було дуже цікаве і корисне знайомство, якому пізніше завдячуємо появу славетної картини «Запорожці, що пишуть лист до султана». Творча дружба між цим художником і нашим істориком, тривала дуже довго. Яворницький захотив Репіна до подорожі на Кубань до козаків, він допомагав йому у створенні «Запорожців» не лише своєю колекцією старовинних реліквій (що відтворені на картині), але теж давав поради, знайомив з історичними документами про Запоріжжя, навіть терпляче і смиренno (хоч те не було в його вдачі) позував для постаті писаря. Ні з ким із друзів, даліх і близьких, Ілля Репін так тепло й сердечно не листувався, як з Яворницьким, і ніхто не мав на нього такого сильного-дійового впливу. Любов Яворницького до Запорозької Січі та її історії приваблювала й інших мистців-малярів, в наслідок чого з'явилось багато картин з українською тематикою.

Писар — фрагмент картини І. Рєпіна «Запорожці пишуть листа турецькому султанові» (1880-1891).

У 1891 році новий тягар знову впав на плечі Д. Яворницького. Міністер народної освіти Делянов знову категорично заборонив йому викладати в училищах закладах, а далі: нагляд, обшуки і заслання на три роки до Ташкенту «чиновником особих доручень» при туркестанському генерал-губернаторові задля археологічних розкопок. Але, не зважаючи на це, вчений і тут віддається праці, досліджує історико-топографічні особливості маловідомого науці краю; збирає колекції старовини, вивчає побут середньоазійських народів, їх культуру, за що одержав у 1893 році орден Станіслава III ступеня, а у

*Кредитова Спілка «Союз» вважає,
що наша майбутність — це наші діти!!!*

І саме тому ми збудували майданчик для розваги наших дітей на оселі «Київ» при центрі культури імені св. Володимира в Оквілі. Але коли йдеться про ваш фінансовий стан — то Кредитова Спілка «Союз» не думає, що це теж є дитяча гра. Тепер Кредитова Спілка «Союз» має свої відділи також в Ошаві, і в Міссисага, при 26 Еглінтон Авеню Вест.

Запрошуємо відвідати будь-який наш відділ і стати членом родини Кредитової Спілки «Союз»!!!

Члени Кредитової Спілки «Союз» вірять у велике майбутнє української громади!!!

Наші адреси:

2299 Bloor Street West, Toronto
2267 Bloor Street West, Toronto
406 Bathurst Street, Toronto
31 Bloor Street East, Oshawa
26 Eglinton Avenue West, Mississauga

вересні 1894 року — нагороду від бухарського еміра — орден Бухарської Золотої Зірки III ступеня. Тоді ж дали йому і чин Колезького асесора. Тут же, в Середній Азії, Д. Яворницький не забуває і про запорозьких козаків. У 1894 році виходить з друку його монографія про кошового отамана Івана Сірка.

Життєвий і творчий шлях великого науковця та-кій широкий, що годі вкласти його в кілька сторінок. Багато ще не доробленого з боку його дослідження, багато зникло його рукописів, особливо словник, який конче треба розшукати. Моїм завданням, особливо тепер, є привернути увагу молодих істориків діяспори, коли є можливість поїздок на Україну і мати контакти з ученими істориками в Україні, почати розшуки за загубленим і недослідженим матеріалом Д. Яворницького. Література про Яворницького, яка вийшла до цього часу, — відносно невелика і в ряді випадків позбавлена наукової цінності. Як за царських часів, так і за со-вєтсько-московського урядування не був він у вели-кій ласці. Особливо, починаючи з 1933 року, творча активність Д. Яворницького різко спадає. Причиною були не стільки похилий вік та недуги (як офі-ційно казали), скільки нездорова атмосфера, що була створена навколо його імені, в час тотального терору, що шалів тоді на Україні.

Восени 1933 року його було усунено від роботи в музеї, якого Д. Яворницький був фактичним засновником, а згодом — багаторічним керівником Катеринославського (тепер Дніпропетровського) історичного музею О. Поля. Цей музей нині заслу-жено носить ім'я Яворницького. Його історично-етнографічний та археологічний музей вважається одночас і найбільшим зібранням запорозьких релік-вій. Феноменальне уміння Яворницького розшукувати і збирати унікальні запорозькі речі викликало подив і захоплення у сучасників. Не тільки науковими працями, а й речовими доказами Яворницький реставрував Запоріжжя із далекого минулого.

Для вченого музей був другою домівкою, другою долею, але досі ні советські історики, ні советські філологи та етнографи не приділили належної ува-ги постаті вченого і письменника, не проаналізува-ли й по справжньому не оцінили його творчості. В силу історичних умов, центральна і східня частини України з фольклорно-етнографічного погляду є найменше вивчена. Яворницький перший в комп-лексі почав глибоко досліджувати предмети мате-ріальної й духової культури народу цієї частини України. Зібраний вченим великий фольклорний матеріал був цінним першоджерелом для вивчення фольклорного процесу на Україні в кінці XIX і першій третині XX століть. По ньому можна було б краще піznати фольклорні жанри, тематику, побут і культуру народу того часу. Все це робив учений з власної ініціативи, на його власний кошт та з чима-лими матеріальними труднощами. І ось після всього цього для вченого звільнення з посад в музеї було майже вбивством. В державний бюджет музей було включено лише у 1923 році, а гроші почали посту-пати значно пізніше і то з великими перебоями.

НОВЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

Ігоря Лисика

The Solid Oak Co.

Kitchen Cabinets — finished — unfinished
Oak furniture

848 Simcoe St. South. Unit 2 Oshawa, Ont. L1H 4K8
Tel: 416 — 434-7204 Res: 576-9779

Музей без господаря почав занепадати. Зникло багато цінних речей, рукописів. Музей став занедбаний. У 1940 році, коли в повітрі вже пахло війною, незадовго до смерті академіка, запрошуєть Д. Яворницького знову до праці в музеї, але цього запрошення вчений не прийняв. Душевні потрясення знесили організм, а малярія остаточно його підкосила.

П'ятого серпня 1940 року о 5-й год. ранку Дмитра Яворницького не стало. Він помер у своєму будинку на площі ім. Т. Шевченка міста Дніпропетровського. Поховали його на міському кладовищі. За труною йшла його літня дружина, багато студентів, представники від Академії наук УССР, колеги та друзі (ті, що їх репресивний режим не встиг знищити), які в тяжкі хвилини його життя підтримували його. В той день у місті не можна було дістати квітів, бо всі квіти були викуплені для славетного ученого. Люди квітами висловлювали шану і любов до великого шанувальника Запорозької Січі. Лише на другий день газета «Правда» написала, що помер «видаючийся учений»... В Україні майже всі газети передрукували некролог президента Академії наук. «Літературна газета» за підписами академіків: Ю. Соколова, Ф. Колеси, члена кореспондента П. Попова, професорів М. Грінченка, В. Петрова, Д. Ревуцького та інших високо оцінили наукову, літературну та громадську діяльність Яворницького. По смерті вченого 11-го жовтня 1940 року урядовим рішенням історичному музею присвоєно ім'я Д. Яворницького.

У зв'язку з реконструкцією міського кладовища прах Д. Яворницького, на клопотання громадян міста, 6-го липня 1961 року було перенесено на територію Дніпропетровського історичного музею. Ще за життя Дмитро Яворницький заповідав, щоб його поховали по подвір'ї музею і щоб насадили біля його могили любистку, рути-м'яти і барвінку. Чи насадили — не знаю. Можливо, щось насадили. Але коло надгробного каменя стоять його старі знайомі — скитські баби, що охороняють його спокій.

«Свобода», 21-го і 22-го вересня 1990 р.

Олександр ПІДСУХА

ЯК ДАВНО...

Як давно... Як давно...
У розлуці минають години.
Чужино... Чужино...
Не заміниши мені України.

I садки, і хати
Все кохане і рідне до болю.
Ти прости, ти прости
За розлуку, мій краю, з тобою.

Не розвіять жалю,
Не розрадити тугу безкраю.
Я ловлю, я ловлю
Кожну вістку з далекого краю.

Освіти, освіти
Мою душу, повиту журбою,
Ти прости, ти прости
За розлуку, мій краю, з тобою.

Як давно... Як давно...
У розлуці минають години.
Чужино... Чужино...
Не заміниши мені України.

Олександр Михайлович Підсуха трагічно загинув на Україні 21-го жовтня 1990 р. на 72-му році. На слова до вірша «Як давно...» або «Чужино» написали музику кілька композиторів, між ними Григорій Китастий. Пісня глибоко припадала до душі слухачів коли Г. Китастий її виконував.

Олександр ПІДСУХА

**

Щоб виграти бій — одної сили мало.
Потрібні мужність і залізна вдача.
Чого в житті зі мною не бувало,
Не гнувся — чи поразка чи невдача.

А ось перед завихреннями долі,
Щоб не зігнутись, на ногах устоять,
Крім сили й загартованої волі,
Слід мужність і подвоїть, і потроїть.

Дніпропетровський історичний музей
ім. Д. Яворницького.

Надгробний камінь і скитські баби.

Дніпропетровськ, Україна,
червень 1990 р.

Фото — М. Костюка

ДО 500-ЛІТТЯ КОЗАЧЧИНИ

Редакція звернулася до члена республіканського оргкомітету по проведенню свята 500-річчя заснування Запорозької Січі доктора філологічних наук А.А. Бурячка, який на Кургані Пам'яти зачитав Відозву до наших далеких нащадків від учасників урочистостей, і попросила докладніше розповісти про цей історичний факт.

— Третього серпня 1990 року на науково-практичній конференції, що відбулась у Нікополі, одностайно був схвалений текст Відозви до наших майбутніх нащадків. Учасники конференції доручили мені зачитати Відозву 4 серпня цього року перед багатотисячним зібранням народу біля Кургану Пам'яти. Після прочитання тексту митрополит Чернігівський і Сумський Української Автокефальnoї Православної Церкви Роман освятив Відозву і я поклав її в спеціально виготовлену капсулю, яку відніс на Курган Пам'яти, де перед хрестом її опущено в землю. Після цього священики на чолі з митрополитом Романом відправили богослужіння й освятили поставлений на Кургані хрест, який є копією того хреста, що зберігся від останньої церкви запорозьких козаків, сам храм знищений в 30-их роках нашого сторіччя. Люди, які приїхали на свято з усіх областей та районів України, сипали на курган землю, яку вони привезли з собою.

ВІДОЗВА ДО НАЩАДКІВ УКРАЇНИ

Дорогі наші далекі Співвітчизники, Земляки, Українці!

Ми, нащадки славних запорозьких козаків, зібравшись на свято 500-х роковин Запорозької Січі, звертаємося до Вас, наших братів і сестер у надії і певності, що Вас сущих, і нас, минуших, об'єднає одна думка, одна звитяга, одна велика любов до Матері-Вітчизни, нашої великої, рідної, безсмертної України. У Ваших жилах тече наша кров, і тільки Ви можете зрозуміти нас.

Ми звертаємося до Вас, стоячи на крутому рубежі в час нового відродження України, в час найвищого напруження всіх її духовних сил, у час, коли грізно й однозначно постало: Бути чи не бути вільній Україні? Ми прийшли на це святе місце, де започаткувалася наша воля, щоб сказати: Бути! Ми не пошкодуємо нічого, навіть життя, для її розвою! Наш працьовитий співчуйний народ одним з перших вийшов на велелюддя сучасної цивілізації в надії зорати вільне поле й написати книгу людського буття. Однаке йому рідко коли доводилося користуватись плодами своєї праці. На наших очах запльовувались наші святыні, наші поля сплюндровані, вражені атомною чумою, наші закони зневаженні, наші прапори затоптані в багна. Сьогодні ми пі-

діймаємо наші прапори й поновлюємо святыні, й заявляємо на весь світ: Ми є! Ми йдемо до свободи! Ми боремося за неї!!!

Ми промовляємо ці слова як Клятву same на цьому місці, на землі Коша Запорозького, першої у світі республіки демократичних законів і рівних прав, на землі слави та звитяги нашої, на землі Січі, яка врятувала весь слов'янський світ і Європу від азіатських варварів. Ми є! I будете Ви! Бо були Вони, звитяжні наші попередники, які заповіли нам свої звичаї та свою славу. Не марно пролита на цей чернозем їхня кров, не марно склали свої голови у високих ковилах оті «триста, як скло» і всі інші тисячі тисяч; та кров, ті голоси волають до нас: не хиліться вже ніколи, борітесь за свободу, за правду, за демократію, за Україну!!! Другої України, як сказав наш геніяльний Тарас Шевченко, на світі немаї не буде. Ми клянемося любити її так, як любив її Він, Геній українського народу, як любили вони, славні запорозькі козаки!

Ми впевнені, що Ви живете у вільній Україні під голубим небом, серед золотих пшениць у добрі та злагоді. Пам'ятайте про всіх, хто склав голови, хто боровся за свободу України, за щастя Ваше, Ваших дітей!

Слава Україні!!!

Слава у віках!!!

Прийнято на свято 500-річчя козацтва України у Нікополі 3.08.1990 року.

(Залишено мову оригіналу — ред.)
«Культура і Життя», № 32.

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у „МОЛОДА УКРАЇНА“

з радіовисильні
СНІН НА ХВИЛІ АМ 1540

в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

**I've
prepared
for the
GST.**

Have you?

**Now is
the time to
register.**

Are you ready for the proposed GST? If not, now is the time to register and prepare. Registration applies to anyone involved in a commercial enterprise. This includes fishing, farming, professional services and many activities carried out

by non-profit organizations.

Revenue Canada is ready to assist you with information on:

- How to register and the benefits of doing so
- What the GST means to your operation
- Simplified accounting options and administrative procedures
- Rebates of the Federal Sales Tax
- How to recover GST on business purchases
- GST return and filing options

Contact us today.

Phone:

1 800 267-6620

Telecommunications device
for the hearing impaired:

1 800 465-5770

Or drop by the
Revenue Canada Excise
Office nearest you,
Monday to Friday,
9:00 a.m. to 5:00 p.m.

Canada's GST. It's good business to prepare now.

Revenue Canada
Customs and Excise

Canada

Вільям ЛІГОСТОВ

УКРАЇНСЬКИЙ МАРШ

Понад руїною — над Україною
Годі, братове, годі ридати,
Вільну державу, сильну державу
Треба нарешті нам збудувати.

Шлях торуємо не злом,
А добром і ласкою, —
Озовися ж, горличко,
Прилітай же, ластівко!

Разом із веснами духом воскреснемо,
А як воскреснем духом, братове,
То заживемо, то не померемо —
Буде і жито, буде і слово.
Шлях торуємо не злом,
А добром і ласкою, —
Озовися ж, горличко,
Прилітай же, ластівко!

Є в нас rozум, гей є і чорноземи,
Нам старцювати, люди, негоже.
Повзати годі, плакати годі!
Годі вагатись — ми переможем.
Шлях торуємо не злом,
А добром і ласкою, —
Озовися ж, горличко,
Прилітай же, ластівко!

«Народна газета»,
жовтень 1990 р.

Жанна СОЛОВАНЮК

НЕ ЗАБУТИ НІКОЛИ

Минає час, але це свято назавжди залишиться зі мною. Перше свято «Днів козацької слави».

У променях сонця колона під синьо-жовтим прапором йшла вулицями Запоріжжя, і обличчя городян, спершу насторожені, недовірливі, поступово яснішали, освітлювались усмішками. «Запорожці, годі спати, Україна всім нам мати!» — закликав їх один із транспарантів приєднуватися до гостей, що прибули сюди з Києва та Львова, Луцька й Черкас, Тернополя й Луганська, Одеси та сусіднього Дніпропетровська.

Кілька годин тривав той похід. На греблі Дніпра-прельстану я озирнулася й побачила, що людський потік сягає протилежного берега, тягнеться гендалі, без кінця-краю.

А хіба можна забути, як після урочистого мітингу, щасливі і втомлені, ми верталися на ночівлю до Капулівки, де поховано славетного кошового Івана

ГАРНИЙ РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

ПЛАТИВКА

“ДЗВЕНИ, БАНДУРО!”

АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА
ХОТКЕВИЧА

філії ОДУМ-у в Торонто
з чудовим українським різноманітним
репертуаром.

ВИКОНАВЦІ:

Ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича,
Юн. ОДУМ-івський хор,
Чоловічий хор "Бурлака",
Члени дівочого хору "Калина",
Український Православний хор Катедри
св. Володимира.
Солісти — Іванка Мигаль і Раїса Садова.

Платівку можна замовити, висилаючи оплату
за неї — 8.95 дол.

(на поштову оплату просимо долучити \$2.00)
на адресу:

THE HNAT KNOTKEVYCH BANDURISTS'
ENSEMBLE

12 Minstrel Dr.
Toronto, Ont. M8Y 3G4, Canada

Сірка. Було вже пізно, звичайно о цю пору в селах лаштуються спати. Але там, де ми проїздили, люди гуртом виходили на дорогу, зупиняли автобуси, щоб привітатися, дарувати квіти, пригостити яблуками. Сиві бабусі вклонялись до землі й хрестилися, маленькі діти махали услід національними прaporцями.

Потім остання ніч мерехтіла незліченними вогниками свічок, палало високе полум'я ватри, і тисячі рук з трьома випростаними пальцями як знак тризуба підносилось угору. На Сірковій могилі священики Української Автокефальної Церкви посвячували молодих хлопців у козаки.

Вранці, коли вирушили додому, обабіч шосе юрмілися проводжальники. Навіть міліцейський патруль віддав нам честь.

Ще не вмерла Україна, ні слава, ні воля...

«Народна газета»,
жовтень 1990 р.

Д-р А. ЛИСІЙ

ІСТОРИЧНІ ПОДІЇ

Доля нам судила бути свідками великих історичних подій на нашій батьківщині. Лише у двох останніх роках відбулися такі багатозначні, а часом й неймовірні, зміни на Україні, у які перед тим ми не могли ані вірити, ані надіялися. Початковий РУХ за перебудову перетворився на РУХ за повну незалежність України, український парламент. Верховна Рада — проголосила суверенітет Української Держави, українська мова стала мовою державною, проводяться в життя все нові і нові постанови та закони, які в остаточній своїй цілі мають на меті досягнення політичної і економічної незалежності України. Аж моторошно стає, коли подумаєш, як це швидко, і як радикально відбуваються події там, у народі і у країні, яка ще недавно лежала розг'ята під чоботом червоних самодержавців московського центру. Разом з радістю за прогрес і зростання демократичних сил, відчуваємо деякий неспокій і турботу: а що як знову переляканий режим відкриє свої катівні та пішло своїх принищливих тепер опричників на розправу з молодим і ще нестійким демократичним рухом?

20 жовтня Україну сколихнула велика подія: Святіший Патріярх Київський та Всієї України Мстислав повернувся на Україну до свого народу. Його вітали десятки тисяч людей по прибутті на київський аеропорт, а потім понад 50 тисяч людей слухали величну архиерейську Службу Божу всередині та навколо собору св. Андрія Первозванного. Приїзд Патріярха привів до великого духовного піднесення нашого народу. Патріярх Мстислав відразу захопив серця багатотисячних віталійників своїм глибоким українським патріотизмом, своєю вірою у краще майбутнє народу та своїми полум'яними закликами до єдинання, братерства і спільноти українців усіх віровизнань для добра нашої спільної батьківщини.

В Києві 25-го жовтня розпочався 2-ий З'їзд РУХ-у. В ньому бере участь понад 2500 делегатів з усієї України. РУХ, як провідник українського де-

мократичного руху, за один рік від свого постання виріс у велику і найсильнішу політичну силу, яка ставить головним завданням своєї праці державну незалежність України, відірвання від ССР і самостійне існування і сім'ї європейської спільноти держав. РУХ є також визнаний інтернаціонально, як єдина сила на Україні, з якою треба рахуватися. Той, кому дорога доля України і народу нашого, повинен активно допомагати РУХ-ові. Це є справа совісти кожної української людини.

В Києві голодували студенти. Українська молодь бере долю своєї країни у власні руки. Вони досягли перемогу: небажаний прем'єр Республіки мусив під натиском студентів зрезигнувати! Голодуючі студенти вислали «Відозву до студентів світу», яка починається словами: СЬОГОДНІ ЧИ НІКОЛИ! а кінчиться таким: «...ми закликаємо вас, студентське братство всього світу, до солідарності з нами!...» Такі гарячі слова. А чи відгукнулося студентство світу на цей заклик? Чи відклинувся ОДУМ, СУМ, Пласт? Де вони? Де наша солідарність, принаймні не голодуюча? Де Центральні Комітети, Головні Управи і т.д.?

(Інформатор ОДУМ-у — ТОП-у
Міннесота, ч.157)

До голодуючих студентів приєдналась заслужена артистка України лавреат Шевченківської премії Неоніла Крюкова.

Київ, Україна,
жовтень 1990 р.

Фото — Ю. Вернигори

ЧИТАЙТЕ
„МОЛОДУ УКРАЇНУ“
І
ПОШИРЮЙТЕ
ЦЕЙ ЖУРНАЛ
МІЖ
СВОЇМИ РІДНИМИ
І
ЗНАЙОМИМИ

ВИСТУП ВОЛОДИМИРА ЯВОРІВСЬКОГО

Як відомо, 25-го – 28-го жовтня цього року в Палаці культури «Україна» відбулися Другі Всеукраїнські Збори (З'їзд) Народного руху України. Нижче друкуємо виступ народного депутата СРСР і Верховної ради України В. Яворівського.

Шановне товариство! Шановний Іване Степанович!

Коли ви виступали, я подумав про те, що якби сталося так, щоб бодай на одну-єдину мить устав Володимир Васильович Щербицький і побачив, як українські націоналісти, екстремісти, деякі деструктивні елементи вітають тут Івана Плюща, який не раз бував у цій залі, якби він побачив, як Рух позбивався над його партійною церквою, він мабуть махнув би рукою і знову ліг. Я не буду звітувати, бо про все те краще, що зробила наша рада представників, сказали Іван Драч, Михайло Горинь, Микола Поровський. Все те, чого рада представників не зробила — сказав голова іншої ради Володимир Черняк. Високий парлямент істинного відродження нашої напівмертвої, напівнімої, просякнутої стронцем, цезієм і всією сущою трутизною України! Стоїмо з вами на останній межі, стоїмо, охриплі від мітингів, опершись на саморобкий держак нашого синьо-жовтого прапора. Рік тому нам усім навіть було куди легше. Нас об'єднувала ідеологічна канонада із бункерів партійних магародерів, нас об'єднувало те, що ми перебороли страх, що жден з нас — не одинак, що ми, хай і початківці, але все-таки українські революціонери. Ми тішилися можливістю про все говорити вголос, в очах нашого затурканого народу ми викликали сентиментальне співчуття як романтичні відчайдухи, а то і самогубці, котрі квапляться все сказати перед тим, як іх повантажать у товарні вагони і повезуть до місця, де вже відремонтовано і провітрено табори Колими і Норильська. Ми дивилися на світ синьо-жовтими очима.

Наш генетичний романтизм, близкавична реакція на самовідродження Західньої України, примітивна тактика наших опонентів провокували нас на те, що українська державність, якщо не в спідній кишені нашого великомученика Левка Лук'яненка, то, принаймні, в березневих виборчих урнах сущого 1990-го року. Немає її ні там, ні там. А втім, ми майже все робили чесно. Ми робили те, що вміли, що підказувала нам совість та національний інстікт самозбереження. Ми таки докричалися до свідомості тих, хто хотів і готовий був нас почути. В Нью-Йорку і Тернополі, в Сіднеї і Житомирі, в Торонто і Світоводську. І тому на виборах ми взяли майже все те, що могли взяти. І те, що в робітничій голодній Дарниці й досі символічним депутатом застився сірий партійний кардинальчик Іващенко (після спроби переобрести його) — теж реальність політичної осені України 1990-го. Лементує наш поки що рапітничий парлямент, висиджуючи

закони-недоноски; штампує свої самодержавні укази Президент; чорнобильський шашіль підточує генетичне коріння України; тотальна обізленість гуляє по наших хатах, душах і родинах; вичахає ентузіазм нашої діаспори в чеканні отієї справжньої України. Голодний, роздягнений і обізлений народ, судячи з усього, вже не вірить ні кому, навіть собі самому. Всі заходи демократичних рад жорстоко блокуються. Хочете вивісити свій прапор — гайда, потішайтесь. А ми переоремо тисячі гектарів овочів, чи заховаємо під прилавок сигарети, чи вишикуємо Україну в черги за бензином. Одне слово, жорстокішого і підступнішого опонента молодій українській демократії й українській державності, мабуть, не знала наша історія. Ось така ситуація, в якій перебуває сьогодні Рух.

А ще врахуємо, що, окрім світу, який байдужий до наших виснажливих змагань, окрім відпрацьованої за століття імперської молотарки і системи придушення, переламування хребтів, у Руху є найголовніший ворог — це сам Рух.

Якщо ми усвідомили ці реальності, то повинні сьогодні підбити риску під рухівським романтизмом. Все це було мило і навіть необхідно. Козацькі жупани в серпневій курявлі під Капулівкою Сірка, синьо-жовті прапори над Києвом і Сумами, епдемія вегетативного розмноження партій, навіть коротка ейфорія прийняття Декларації про суверенітет — усе це, звісно, наше, передусім рухівське. Однак у цих невеличких перемогах уже, очевидно, зачайвся присмак можливих наших поразок.

Усі ті ідеї, які так криваво напрацювали, викричав на своїх мітингах Рух, сьогодні піднялися на рівень парляменту, вони внесені з вулиці на найвищу законодавчу трибуну депутатами-рухівцями, наглуно за блокуваннями «групою 239». Усі основоположні ідеї незалежності України і її відходу від пріоритету вже проголошенні. Реалізовані вони мають бути тільки тоді, коли стануть ідеями, принаймні 30 мільйонів наших співвітчизників. Важка і виснажлива робота. Одначе наш Рух чомусь заносить, як самогубця, на скелі. Хто вище підстрибне в своєму радикалізмі?

Замість того, щоб впрягтися у важенну працю і піднімати рівень політизації середньоаритметичної українця, ми кинулися в радикальний відрив, маючи в запасі лише строкаті політичні гасла. Я написав свою доповідь і викинув її, тому що ті, хто виступав переді мною, розтягли ці ідеї по своїх. Я хотів сказати про три, може, найголовніші небезпеки, які можуть чатувати на наш Рух. За гостре, крайньоліве слово сьогодні вже не посадять. І в Русі намітилася тенденція оцього відриву, я б сказав, ідеологічної розвідки від основної маси народу. Нас може погубити наша гетьманщина, яка в генах наших сидить від того, що ми ніколи не мали державності, ми ніколи не мали своєї історії. Це реальна небезпека для Руху. Тут називали 5 мільйонів співчуваючих — і прихильників, членів Руху.

А покладімо руку на серце і скажімо собі, скільки їх, справжніх? Адже 4 мільйони, а то й більше, сидять у кущах і лише співчувають Рухові. Ми сьогодні не повинні допустити оцього відриву — відриву балаканини, гострих гасел. Нам потрібно сьогодні справді піdnімати народ до рівня нашого Руху. Ситуація надзвичайно складна. Мабуть, жоден Рух у жодній республіці не був у таких важких умовах, в яких сьогодні перебуваємо ми. Ми кинули гасло: «Дайощ дострокові вибори!» А давайте подумаємо, і Рух повинен взяти на себе усю відповідальність, — ми повинні ще підготувати народ на те, щоби він проголосував за недовіру до нашої Верховної Ради. Ми повинні пройти ще цей важкий період. Ми повинні з вами передбачати як політики. В нас останній шанс стати вільними, стати тими, ким ми повинні бути. Якщо ми втратимо цей шанс, ми його втратимо назавжди. Через те ми повинні передбачити. А якщо ми розпустимо цей парламент завтра, післязавтра наш знєрвований Президент введе військовий стан і поставить нам танки. І ми будемо отак проводити вибори, як в Азербайджані. Ми повинні продумати сьогодні всю дистанцію. Я думаю, що наш Рух повинен скинути козацькі жупани і одягнути куфайки. Це буде найважчий, найжорстокіший рік для нашої роботи. Ми сьогодні повинні піdnяти весь народ, тому що нас навчили студенти. Те, чого не зміг парламент, чого навіть не зміг Рух, це зробили наші діти, лігши на оцей холодний бетон.

Ще одна небезпека. Мені здається, що ми, українці, заповзялися встановити абсолютний світовий рекорд і, по-моєму, вирішили створити по партії на душу кожного українця в Україні. Ми повинні ду-

мати про те, що лише появився Рух, лише він засвітився на світових обріях, як тут на Україні, наша гетьманщина, наша жадоба потриматися за булаву (я думаю, передусім від цього це йде), призвела до того, що ми наможили сьогодні стільки партій і таких радикальних! Я дуже люблю їх. Готовий обняти Сергія Петровича Плачинду. Але я хотів би побачити, як ви з тією програмою, яку ви тут виголосили, поїдете в мое село Теклівку на Вінниччину. Проголосите — і на другий день дядьки почнуть закопувати все в землю після того, що ви сказали. Є реальності, з якими ми сьогодні повинні дуже чітко рахуватися. На нас чатує небезпека, і давайте собі відразу скажемо: браття українці! Давайте трішки потерпимо з партіями. Нас сьогодні може розірвати на частини. І я переконаний, всі партії будуть зареєстровані близькоично. І Гуренко підпишеться під кожною партією. Сьогодні це їм на руку. Єдність сьогодні нас може порятувати. Одне-єдине.

Я закінчує свій короткий виступ і хочу сказати: «Господи! Доле наша українська! Я розумію, що ви ще подасте єдності цьому народові — розтерзаному, розколотому, розділеному по горизонталі і по вертикалі. Принести єдність не можна. Але, Господи, поможи вимінити наш оптимізм, нашу віру на мудрість, терпіння і стійкість. Господи! Дай нам можливість, нарешті забути про себе, а думати тільки про Україну!»

«Літературна Україна»,
8-го листопада 1990 р.

Н. ГАЙОВСЬКИЙ БУДЕ ПЕРШИМ КОНСУЛОМ КАНАДИ В КІЄВІ

Джан Кросбі, міністер міжнародної торгівлі Канади, виступаючи 24-го жовтня в Москві перед Канадсько-совєтською торговельною радою, заявив, що наступного року в Києві буде відкрито генеральне консульство та що першим канадським генеральним консулом буде досвідчений дипломат Нестор Гайовський.

Призначення Н. Гайовського на цю посаду має дуже важливе значення для українців. Професійний дипломат, Н. Гайовський був представником міністерства закордонних справ в Скандинавії, Фінляндії та Італії, а в 1981-83 роках був комерційним радником

в канадській амбасаді в Москві. В 1989 році він займав посаду відповідального директора спеціальної групи в справах торгівлі між Канадою і СССР при міністерстві закордонних справ Канади.

Н. Гайовський володіє українською мовою, а також знає російську, італійську, данську і шведську мови. Найголовнішим є те, що він дуже добре орієнтується в ситуації в Україні і тому можна очікувати, що він буде інформувати канадський уряд про українські справи об'єктивно і без упередження. Останніми місяцями Н. Гайовський зустрівся в Оттаві з Олександром Мосіюком, Михайлом Горинем та Вячеславом Чорноволом під час їхнього перебування в Оттаві і говорив з ними про справи канадського консульства в Києві.

Н. Гайовський має також глибоке знання іміграційних справ і свого часу був шефом відділу селекції і набору імігрантів в міністерстві іміграції.

Новопризначений генеральний консул народився в провінції Манітоба в родині українських поселенців. Середню і університетську освіту здобув у Вінніпезі. Служив у канадському війську, осягнувши ступінь лейтенанта. Н. Гайовський одружений з Телею, з дому Піченюк.

Згідно з твердженням відповідальних урядовців міністерства закордонних справ Канади, канадський консулят в Києві повинен розпочати працю весною наступного року.

С. Яворський,
Оттава.

Юрій ШЕВЕЛЬОВ

ХАРКІВ: ПОДОРОЖНІ ВРАЖЕННЯ (уривок)

Місто затемненого обличчя, але потужної динаміки і всім корінням і зв'язками в степу. Українському степу.

Коло виходу з харківського аеропорту на мене чекала невеличка делегація. Члени прийшли з блакитно-жовтим прапором, принесли хлібну гостинності на вишиваному рушнику. Не думаю, що я заслужив на це — я ж не політик. Але приємно мені було — Харків зустрічав мене своїм справжнім, глибинним, дружнім обличчям. Вони раділи моїй появлі, але вони також сподівалися на допомогу, якої вони потребують, як повітря. Усій Україні важко дихати без закордонних зв'язків, українських і неукраїнських. Харкову — більше, ніж Києву або Львову.

Три дні в Харкові минули, як сон. Сон, сповнений мало не божевільного сновиддя. Ми оглядали мистецький музей. Відвідали щойно започаткований літературний музей, який уже багато зібраав, а далеко більший appetit має на дальше поповнення й поширення. Були в редакції харківського літературного місячника «Пропор». І, звичайно, університет, моя *alma mater* і центр культурно-візвольного руху. (Але характеристично — ні висока адміністрація універистету, ні місцеві партійні газети, ні — поготів — партійні органи міста моїх відвідин не помітили. Проти пропора вони вже не діють, але контактуватися з людиною з-під пропора — ні, до цього не дійшло.)

В університеті я зробив доповідь. Вона не вийшла вдала. Я привіз дві готові, на їхній вибір, — про Григорія Сковороду і про Миколу Ге та його зв'язки з Шевченком. Але історичні теми, академічні методи не промовляли до їхнього серця. Вони заjadали іншої — Розкажіть про самого себе, ми ж так мало знаємо.

Читати лекцію про самого себе — завдання важке й невдячне. Доповідь треба було читати експромтом, а я був смертельно стомлений від вра-

женъ і пересувань. Доповідь вийшла плутана й хаотична, як мої дні в місті. Але було багато питань, усіх і письмових. Чимала автоторія. (Вона була менша, ніж упорядники сподівалися, бо один курс був мобілізований на «збиральну кампанію».)

Ну, і звичайно, ми просто їздили по місту. Ми — це мої провідники-гостителі-колеги і я. Харків розісся несамовито. Те, що було Харковом у мої дні, — тепер не більше, як третина міста. Його в щоденній мові так і звуть — Старий Харків. Як на моє вухо, внутрішньо суперечна назва. Також увесь Харків молодий, це ж не Америка. Але ні, тепер він уже старий. Новий Харків архітектурно мало цікавий, але, мабуть, більше пристосований до вимог нового часу, без «комуналок», на родину мешкання, може недосконале, але однородинне, не «комуналка» наскільки там родин. Побував я і в своєму старому мешканні, в будинку «Саламандра». Було нас тоді напхано там чотири родини. Тепер — три. І то поступ. А вулиця моя така, як і була, пройшла воєнну руїну й шал перебудов неушкоджена. Тільки при північному її кінці — свіжозбудована нова опера. Недалеко від старої, ця буде тепер опера-тою. А старий колись «Березіль», він і далі там таки, тільки й далі, вже від 1933 року не «Березіль», а казенний театр ім. Шевченка. Весняний цей місяць, виходить, не пасує до нових часів.

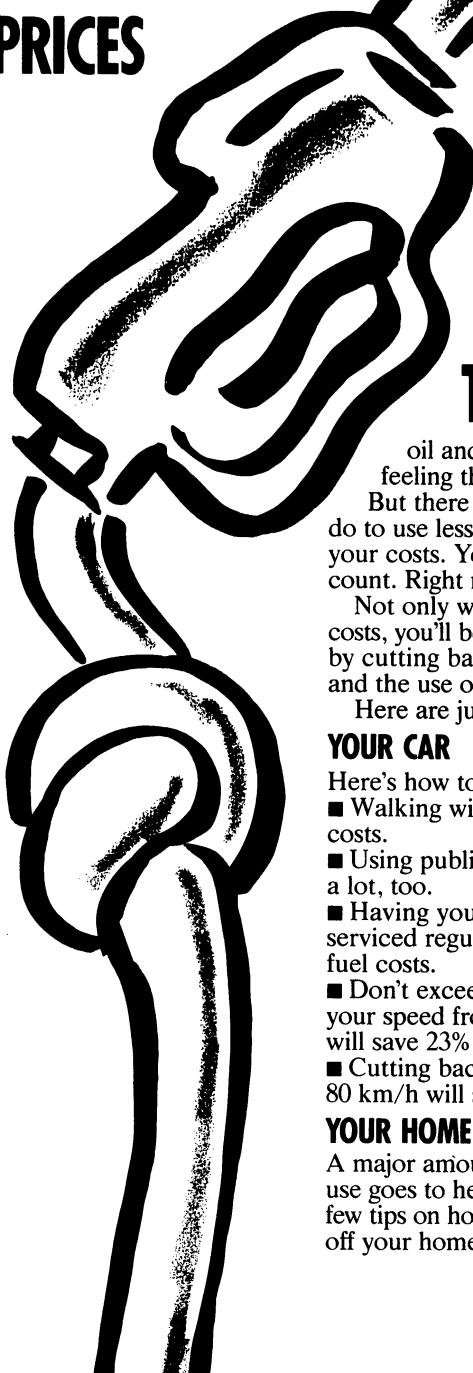
У театрах сезон тоді ще не відкрився, побачити будь-які вистави не можна було. І шкода, і добре, бо я був такий стомлений від зустрічей і вражень, що не знати, чи витримав би ще вечірні вистави.

«Старий Харків» став якимсь меншим, вулиці вужчими, будинки сірішими. А може це я став старіший? Але ні, так виглядає й нове місто, воно розбудовується, бігають по двох лініях поїзди метро, споруджується третя, місто повне життя й руху, але де в новій частині міста архітектурно видані будинки, цікаві пам'ятники? Враження сірості походить, либонь, з одноманістності й утилітарної стандартності. Старий Харків був теж не конкурентом Римові або Парижу, але все таки він був різноманітний у своїх нашаруваннях імперського ампіру на козацьке барокко, індустріальних велетнів на ампір, конструктивізму на індустріальний стиль межі дев'ятнадцятого й двадцятого сторіччя. З вражень триденного перебування важко сказати, де душа міста (*«де твоє обличчя?»*). Але, здається мені, що воно скоріше в «старому Харкові», хоч і посірілому*. А от, коли говоримо про душу, маленький і трохи може сентиментальний епізод, що — хто знає, — може полегшить відповідь на питання. Може він і суто суб'єктивний. Але хай читач сам судить. Ось вона — історія в таксі.

Час наглив, і ми найняли таксі, щоб проїхатися різними районами міста, новими й старими. Бо хотіли мати хоч дуже загальне враження від різних дільниць міста. Мій університетський колега сів ззаду, а я коло водія. Спочатку колега оповідав мені про місця й будинки, що миготили повз вікна автомобіля, потім чимраз частіше втручався шофер. Він зінав місто чудово, хоч не був старий — був па-

N. - J SPIVAK LTD.
1158 Wonderland Road
LONDON, ONTARIO
N6L 1A6
(PRE-MIX CONCRETE)

IN A WORLD OF RISING ENERGY PRICES

HERE'S HOW YOU CAN MAKE EVERY DROP COUNT.

The situation in the Middle East has driven up the world price for oil and every country is feeling the effect.

But there are a lot of things you can do to use less energy and help reduce your costs. You can make every drop count. Right now.

Not only will you be reducing your costs, you'll be helping the environment by cutting back on greenhouse gases and the use of fossil fuels.

Here are just a few tips.

YOUR CAR

Here's how to drive down costs.

- Walking will save 100% of your fuel costs.
- Using public transportation will save a lot, too.
- Having your car well tuned and serviced regularly can save you 10% in fuel costs.
- Don't exceed speed limits. Reducing your speed from 120 km/h to 100 km/h will save 23% in gasoline costs.
- Cutting back from 100 km/h to 80 km/h will save about 18%.

YOUR HOME

A major amount of our annual energy use goes to heat our homes. Here are a few tips on how to take some of the heat off your home energy costs.

HEATING

- If you lower your thermostat from 22°C to 20°C during the day and to 17°C at night you could save up to 15% on your heating bills.

- Oil furnaces should be tuned up once a year.

- Clean or replace furnace filters regularly.

- Seal your furnace ductwork with duct tape and insulate hot air ducts passing through unheated spaces.

WEATHERPROOFING

- Weatherstrip windows and doors.

- Caulk windows and door frames.

- Insulate attic, walls and basement to recommended levels. Install a vapour barrier where necessary.

YOUR WORLD

Just about every piece of plastic that you use is derived from a fossil fuel. The production of paper, metal and glass uses enormous amounts of energy. So the 3R's of environmental protection are vital as well. Reduce your energy needs whenever you can. Reuse bags, containers, bottles and wrappings when possible. Your community probably has local recycling programs in which you can get involved.

WE CAN HELP

We've got a lot more helpful tips on how to conserve energy. And they're free. Just send us the coupon. We'll rush a package of brochures to you.

OR CALL OUR TOLL FREE ENERGY LINE

1-800-267-5166

During business hours from

Monday to Friday

Hearing Impaired

1-800-267-4248

If you can't get through, please try again a little later. We'll make it worth your while.

"M"

FREE INFORMATION

Please rush me your Energy Savings Package today.

Name _____

Address _____ City _____

Province _____ Postal Code _____

Send to: Energy Publications, 580 Booth Street, Ottawa, Ontario K1A 0E4

Energy, Mines and Resources Canada

Énergie, Mines et Ressources Canada

Hon. Jake Epp,
Minister

L'hon. Jake Epp.
Ministre

Canada

рубійко десь коло 20-ох років. Парубок говорив по-російськи, ми з колегою по-українськи. Так говорив і я, звертаючися до водія. Помалу шофер став і собі вставляти українські слова. Ми б назвали це суржиком — трохи презирливо. Але для нього це був місток до української мови. Щодалі ми говорили з більшою зацікавленістю, а українських слів у його мові більшало. Коли наш рейс скінчився, а був він довгенький, парубійкова мова була вже на добру чверть українська. І якось я відчув від динаміки щеї розмови піднесення, і я був певний, що він мав таке саме відчуття. На прощання він простягнув мені руку, а потім заклопотався:

— Ні, я мушу щось вам подарувати, так не можна просто розйтися.

Єдине, що він знайшов у себе в авті, був атлас шляхів Харківщини, і я його дістав. Не був потрібний він мені — не їздити мені тими шляхами, — але чимсь дорогий сувенір. Можете уявити собі шофера таксі в Нью Йорку або Чікаго, який тисне вам руку й щось дарує на пам'ять? І я відчув: **Харків і далі має українське серце. Не в будинках, не в пам'ятниках, навіть не в церквах, а в людях.** Чи це серце заговорило у водієві тому, що я, американський професор, а от говорю по-українському, чи чому — не знаю, але я переконаний — воно є.

Ні, ми не мусимо триматися виключно осі Львів — Київ. Щонайменше це має бути Львів — Київ — Харків. Ми не повинні віддати це місто. Кордон з Росією проходить недалеко Харкова. Кордон цей штучний. Його усталювала в головному Москва. Південнозахідня Вороніжчина, південна Білгородщина — історично теж українські землі. Не знаю, чи вони зберегли досі свій український характер після встановлення кордону. Адже минуло понад 70 років цілковитої ізоляції. Сучасні українські діячі на Україні стоять на засаді незрушності сучасних кордонів, навіть коли ті кордони не зовсім справедливі. Засада слушна в сучасних обставинах. Але тим більше мусить українським лишитися північно-східній аванпост України Харків. Утрата його була б смертельною небезпекою для України. **I Харків сам змагається за свою українськість. Тільки треба його підтримати. Всіляко — від туристичних відвідин до матеріальної допомоги.**

«Свобода», 31-го жовтня 1990 р.

Іван ГНАТЮК

СПОВІДЬ

Як не жилось мені — не заздрив я ні кому,
Я тільки ним живу і житиму незмінно, —
Воно мені — як хрест, але я весь у ньому —
В твоєму імені святому,
Україно.

«Літературна Україна»

Павло СТЕП

ОСІНЬ

Прийшла усміхнена, весела,
така привабна й молода,
обходить десь там наші села,
в міста так само загляда.

Прийшла у золоті, в багрянці,
з бровами рівними шнурком,
а на щоках горять рум'янці,
цвітуть, як кров із молоком.

Прийшла з багатими дарунками:
у неї все, що хочеш, є...
І їх не жменями, а клунками
усім розносить, роздає.

Дає всім щедро, не шкодуючи:
«Не огинайся! На! Бери!»...
Вітри гудуть, страшне віщуючи,
та що їй хижі ті вітри??!

Ще поки старість десь за горами
лиш подає про себе вість,
вона барвистими уборами
пишатись буде їм на злість.

Вітри на неї теж не зглянуться
і зірвуть шати залюбки,
та їй з калини ще зостануться
намиста доброго разки.

Бандурист Василь Литвин.
Київ, Україна.
Фотопортрет — В. Бондаренка.

АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА ХОТКЕВИЧА ФІЛІЇ ОДУМ-у В ТОРОНТО

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТОК листопад 1990 р.

Шановні батьки!

Подаємо до відома, що:

- 1989-1990 рік був дуже успішний. Див. журнал «Молода Україна» ч. 392-393 (звіт з праці ансамблів).
- 7-го вересня 1990 р. розпочалися лекції гри на бандурі. Лекції відбуватимуться щоп'ятниці від год. 6:30-8:00 веч. у залі при катедрі св. Володимира.
- 12-го вересня 1990 р. розпочалися лекції гри на бандурі в домі ім. Т. Шевченка в Етобіко з членами ансамблю бандуристів ім. О. Вересая осередку СУМ. Лекції відбуватимуться щосереди від год. 7:00-8:30 веч. Голова батьківського комітету є пані Ірина Федак.
- цьогорічні інструктори:
Валентина Родак — керівник ансамблів
Віктор Мішалов — інструктор
Валя Шендел — помічник / інструктор
- в ансамблях навчається 30 осіб — дітей і молоді. В ансамблі ім. Г. Хоткевича — 10 осіб, а в ансамблі ім. О. Вересая — 20. З них 9 початківців.

Подаємо додаткові інформації про різні кобзарські події та про працю ансамблів **від квітня 1990 р. до листопада 1990 р.**

- 1.04 Концерт Галини Менкуш (бандуристки) і Ніли Крюкової (артистки художнього слова) в Торонто.
Див. щоденник «Свобода» ч. 112 (14-го червня 1990 р.)
- 6.04 6-а річниця з дня смерті св.п. Григорія Китастого. Про пам'ятник Г. Китастому див. журнал «Молода Україна» ч. 395. Керівник ансамблів Валентина Родак є член поширеного громадського комітету по збирці на будову пам'ятника.
- 20.04 «Вечір нагород» у залі Рой Томпсон. Достойний Боб Вонг (Міністер громадянства) і Достойна Крістін Е. Гарт (Міністер культури і зв'язків) провінції Онтаріо нагородили ОДУМ-івців – ТОП-івців подячними грамотами й спеціальними відзнаками за довголітню добровільну допомогу ансамблеві бандуристів ім. Г. Хоткевича в Торонто, організації ОДУМ та ансамблеві ім. О. Вересая ос. СУМ в Етобіко. На рекомендацію керівника В. Родак грамоти отримали наступні особи:
Іван Дубилко, Євфросинія Літвінова, Григорій Романенко, Василь Тимошенко й Ірина Федак (голова батьківського комітету ансамблю бандуристів ім. О. Вересая).
Див. журнал «Молода Україна» ч. 394.

- 21.04 **Вішанування Івана Даценка** в залі катедри св. Володимира.
Учасники: О. Родак, В. Шендел, Т. Дрозд, Г. Ємець, А. Сенцьо і Ю. Педенко.
Див. журнал «Молода Україна» ч. 394.
- 9.05 Зустріч із бандуристом Василем Литвином із Києва у домі ім. Т. Шевченка при вул. Горнер.
- 6.06 **Закінчення сезону праці** ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича і ансамблю бандуристів ім. О. Вересая (на вечорі була присутня бандуристка Люба Лутчин зі Львова).
- 20.07 Приїзд Олеся Берегового — бандуриста з Аргентини.
- 28.07 Приїзд Йосипа Сітка — бандуриста з Бразилії.
- 29.07-12.08 **XI-ий кобзарський табір** «Української єдності» на оселі «Україна» в Лондоні, Онт. Див. журнал «Молода Україна» ч. 397, допис О. Родак в тижневику «Народна Воля» ч. 36, інформативний листок товариства прихильників капелі бандуристів ч. 33.
- 12.08-26.08 Кобзарський табір в Емлентоні.
- 2.09 **Зустріч ОДУМ-у** присвячена 40-літтю існування організації на оселі «Україна» в Лондоні, Онт. За програму концерту відповідала В. Родак.
Учасники: бандуристи кобзарського табору під диригентурою О. Родак.
- 9.09 Український день на оселі «Київ». Програмою проводила княжна Конгресу Українців Канади, відділ Торонто — Оксана Родак.
Див. журнал «Молода Україна» ч. 396.
- 29.09 **Виступ на банкеті** з нагоди конференції «Голод в Україні 1932-1933 рр. — нові досліди» у залі Metro Convention Centre на запрошення Українсько-канадського дослідчо-документаційного центру. Головний промовець — Вячеслав Чорновіл.
Учасники: В. Мішалов, В. Шендел, А. Сенцьо, Г. Ємець, А. Ракчаєв, Ю. Педенко, О. Скляренко.
- 28.10 **Святкування 80-ліття Українського Братського Союзу** в авдиторії УНО. Керівник програми — В. Родак.
Учасники: члени обох ансамблів — 16 осіб.

Заплановані виступи:

- 8-го і 9-го грудня 1990 р. на 21-ому Українському музичному фестивалі (члени ансамблю бандуристів ім. О. Вересая)
- в місяці січні 1991 р. на Різдвяному концерті у культурному центрі (члени ансамблю ім. Г. Хоткевича і члени ансамблю ім. О. Вересая)
- в місяці лютому 1991 р. на 48-ому музичному фестивалі «Kiwanis» (члени ансамблю ім. Г. Хоткевича)

Валентина РОДАК

ВЕЧІР НАГОРОД — ВЕЧІР ПОДЯКИ

«Вечір нагород» — приємний і цікавий вечір, який відбувається вже 6-ий рік у більших містах провінції Онтаріо. Вечір, спонзорований Міністерством громадянства і культури, призначений для осіб, які роками добровільно вкладали свій труд, знання і час для добра своєї організації і загального суспільства на культурно-освітній і громадській ниві. Таких вечорів є 20, і на них понад 3,000 добровольців отримують нагороди.

У Торонто, «Вечір нагород — вечір подяки» відбувся 20-го квітня 1990 р. в концертovій залі «Рой Томпсон». Відзначено 600 осіб (із 148 організацій). Всі добровольці отримують подячу грамоту від міністерства і спеціальну відзнаку у формі онтарійської квітки — тріліюм. Бронзову відзначку отримують особи, які допомагали 5 років, срібну — особи, які віддали 6-10 років свого часу на користь суспільства, а позолочена призначена тим, що працювали 15 або більше років.

На мою рекомендацію, як керівник ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича, я вже 3-ій рік по даю прізвища ОДУМ-івців — ТОП-івців, членів ансамблю і прихильників ОДУМ-у, які протягом довгих років не відмовлялися допомагати молоді і працювали на користь ансамблю бандуристів, нашої організації ОДУМ та громаді.

Подячні грамоти від достойних — Боб Вонг (Міністра громадянства) і Крістін Е. Гарт (Міністра культури і зв'язків провінції Онтаріо) отримали наступні ОДУМ-івці — ТОП-івці:

Іван Дубилко (25 р.)

Григорій Романенко (25 р.)

Євфросинія Літвінова (25 р.)

Василь Тимошенко (15 р.)

й Ірина Федак (5 р.) за працю з ансамблем бандуристів ім. О. Вересая при Осередку СУМ в Етобіко.

Після церемонії всіх присутніх запрошено на смачну перекуску.

«Вечір нагород» у залі «Рой Томсон».

Достойні — Крістін Е. Гарт (Міністер культури і зв'язків провінції Онтаріо) і Боб Вонг (Міністер громадянства) нагородили подячними грамотами (зліва направо) Євфросинію Літвінову, Григорія Романенка, Івана Дубилка, Ірину Федак і Василя Тимошенка.

Торонто, 20-го квітня 1990 р.
Фото — П. Родака.

ПОЗДОРВЛЕННЯ

Василеві Тимошенкові

May 8, 1990

Mr. William Tymochenko
Hnat Khotkevych ODUM Bandurists' Ensemble
12 Minstrel Drive
Toronto, Ontario
M8Y 3G4

Dear Mr. Tymochenko:

I would like to take this opportunity to congratulate you on your recent nomination for a Volunteer Service Award to acknowledge your 15 years of contribution to the Hnat Khotkevych ODUM Bandurists' Ensemble.

Your unselfishness in the giving of your time, dedication and expertise certainly helps make Ontario a truly cultural mosaic and contributes greatly to the residents in our community.

Once again, congratulations on your Volunteer Service Award. Your efforts are definitely valued and appreciated.

Sincerely,

**Steven W. Mahoney, M.P.P.
Mississauga West**

**ЯКЩО ВИ не допоможете своїм дітям,
ніхто за Вас того не зробить!**

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

**83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262**

1. Доставляє найкращої якости опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу.
2. Вкладає і фінансує нові печі („форнеси“)
3. Вкладає прилади до звогчування повітря („грюмідіфайрс“)
4. **Все фінансуємо на догідні сплати**

— 24-годинна обслуга —

**ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262**

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові стації під назвою Sipco. Просимо наших відборців заїжджати до наших Sipco і наповнювати авта бензиною.

Вікторові і Тамарі Кошарним

Вітаємо сина Віктора з дружиною Тамарою з 25-тилітнім ювілеєм їхнього подружжя. Бажаємо їм щастя, кріпкого здоров'я і дальших успіхів у подружньому житті.

O. i V. Семенюки

(З нагоди цієї радісної події в житті Віктора і Тамари Кошарних, О. і В. Семенюки склали пожертвування на прес-фонд журнала «Молода Україна» 50 дол. Дякуємо родині за щедрий дар, а Вікторові і Тамарі бажаємо «многії літа!» — ред.)

**ЗУСТРІЧ
НОВОГО
РОКУ!**

ПОНЕДІЛОК 31-ГО ГРУДНЯ

**В ОСЕРЕДКУ КУЛЬТУРИ
ІМ. СВ. ВОЛОДИМИРА В ОКВІЛ
ВІД 7-ОЇ ГОД. ДО 2-ОЇ ГОД. РАНКУ
ВЕЧЕРЯ О 8-ІЙ ГОД.**

\$65 ВІД ОСОБИ. **\$75** ПІСЛЯ 3-ОГО ГРУДНЯ.

**ГРАТИМЕ ОРКЕСТРА АКУЛА з ЧІКАГО
ВСТУП ВКЛЮЧАЄ ВЕЧЕРЮ, НАПІТКИ,
ІГРАШКИ-СВІСТАШКИ-КАПЕЛЮШКИ,
І КЕЛЕХ ШАМПАНСЬКОГО О 12-ІЙ ГОДИНІ.**

**ЗА КВІТКАМИ ТА ІНФОРМАЦІЯМИ ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
ДО ТАРАСА РОДАКА (416) 255-8604
КВІТКИ МОЖНА ТАКОЖ НАБУВАТИ В АРКА ВЕСТ
2282 BLOOR ST. W., I В КОБЗІ
3253 LAKESHORE BLVD. WEST**

ХІ-ий КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР «УКРАЇНСЬКОЇ ЄДНОСТИ»

ПІД ГАСЛОМ «МИ Є. БУЛИ. І БУДЕМ МИ!»

ОДУМ-івські кобзарські табори вже понад 20 ро-
ків славляться своєю добре проробленою працею з
молоддю. Команда та інструктори ХІ-го кобзарсь-
кого табору «Єдності» можуть бути горді, що і во-
ни продовжували на оселі «Україна» тяжку працю
своїх попередників. Кобзарське мистецтво було у
уже добрих руках. Молоді інструктори — довго-
літні учасники кобзарських таборів, колишні ін-
структори й учителі гри на бандурі у своїх місце-
востях. Вони — з вищою музичною освітою (дехто
з них ще є студентом університету), свідомі україн-
ці, які всі свої знання і зусилля вкладали щоб на-
лежно провести намічену програму, яку приготу-
вали бандурист Віктор Мішалов і я, як мистецький
координатор. П'ятдесят дітей і молоді за два тижні
вивчили безліч пісень — інструментальних, у су-
проводі бандур і «a cappella».

Оксана Родак (яка 5 тижнів своїх вакацій прове-
ла на літніх музичних курсах в США й Канаді), яка
була відповідальна за спів, приготувала цікаві дитя-
чі пісні («Сонечко» І. Жуковського, «Журавель» в
обробці Р. Скалецького та інші) і ввела методу З.
Кодая у навчанні співу.

У переведенні програми допомагали: Михайло
Андреєць, Леся Метулинська, Олесь Береговий з
Буенос-Айрес (Аргентіна) і Анатолій Островський,
а п. Йосип Сітко з Курітиби (Бразилія) — гість-
учасник нашого табору, пильно придивлявся, щоб
набути знаннів і передати їх нашим братам і сес-
трам у Південній Америці.

У репертуарі кобзарського табору були Вереса-
ївські таночки, «Пісня про Нечая» в обробці Г. Хот-
кевича, «Запорізький марш» Є. Адамцевича, «Бе-
рестечко» на слова Т. Шевченка, гімн України М.
Вербицького та інші, щоб відзначити дні козацької
слави:

- 500-у річницю виникнення Запорозького ко-
зацтва,
- 300 років від дня народження останнього
кошового отамана Війська Запорозько-
го Петра Кальнишевського,
- 310 років від дня смерті славного кошового
отамана Івана Сірка.

Учасникам табору було надзвичайно приємно,
коли табір відвідали гости — Петро Іванович Кита-
стий, член капелі бандуристів ім. Т. Шевченка і
довголітній інструктор кобзарських таборів, май-
стер бандур з Ошави — Василь Ветцел, о.прот.
Віталій Метулинський — настоятель православної
церкви св. Тройці в Лондоні, п-і Оксана Метулинсь-
ка — колишній інструктор кобзарських таборів на
цій оселі та гости з України. Всі подивляли таборо-
виків, їхній ентузіазм і бажання удосконалити гру
на бандурі.

Сердечну подяку складаю Тарасові Ліщині — ре-
ференту літніх таборів, всім членам команди на чо-
лі з комендантом Тарасом Родаком, за співпрацю
п. І. Данильченкові — голові ТОП-у на Канаду (він
же голова корпорації оселі «Україна»), нашим гос-
подиням за приготування смачних страв і батькам,
що поцікавились нашою працею.

Незабуваючи, що нашій організації ОДУМ минає
40 років, додано до назви табору гасло із вірша нез-
забутнього нашого Івана Павловича Багряного —
«Ми є. Були. І будем ми!» Якщо ми, провідники
ОДУМ-у, на наших кобзарських таборах і надалі
будемо плекати любов до української музики і спі-
ву, до України, до мови, культури, історії і до церкви,
то «...Ми не вмрем! Нас не зітрутъ із рубрики!»
(І.П. Багряний).

Бажаю всім доброго здоров'я і закликаю — грайте
самі, грайте в ансамблях, грайте на нашій улюбл-
леній бандурі, бо —

БАНДУРА — ЖИВИЙ ДУХ НАРОДУ!

**Валентина Родак, СВП
координатор мистецької програми**

11-тий кобзарський табір

«Української єдності»

під гаслом
«Ми є. Були. І будем ми!»
(Іван Багряний)

Під патронатом Капелі бандуристів
ім Т. Г. Шевченка

ОДУМ-івська оселя «Україна»,
Лондон, Онтаріо, Канада.

Неділя 29-го липня до неділі 12-го серпня 1990 р.

Кобзарські табори відті 1990 р. Сторінка 1

Склад команди

Референт таборів
ОДУМ-у
Комендант табору,
медик
Заступник коменданта
і мистецький координатор
Бунчужна
Бунчужний
Писар

Тарас Ліщина, СВУ
Тарас Родак, СВУ
Валентина Родак, СВП
Софія Костинюк, ВЮО
Андрій Костинюк, ВЮО
Григорій Полець, ВЮО

Інструктори

Віктор Мішалов

Член капелі бандуристів ім.
Т.Г. Шевченка

Оксана Родак

Заступник керівника ОДУМ-івського ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича (Торонто)

Леся Метулинська

Член ОДУМ-івського ансамблю бандуристів (Лондон)

Михайло Андреєць

Член капелі бандуристів ім.
Т.Г. Шевченка

Олесь Береговий

Співкерівник дитячої групи
бандуристів (Буенос-Айрес,
Аргентина).

Асисенти

Анатолій Островський Помічник-інструктор (Чікаго)
Йосип Сітко (Курітиба, Бразилія)

Господині

Олександра Тищенко
Тетяна Педенко
Катерина Рибка

Віра Яремченко
Христина Криницька

**

Слово референта таборів

Дорогі таборовики, інструктори та команда!

Цей XI-ий кобзарський табір присвячений 40-літтю ОДУМ-у під гаслом «Ми є. Були. І будем ми!» дуже швидко доходить до закінчення. Я це пишу вечером о 10:15 в п'ятницю 10-го серпня 1990 р. Я є у великій кухні нагорі а нанизу чую музику із нашої забави.

Табори цього року, як і завжди, дуже швидко пройшли, але тут за цих пару тижнів мені здається, що я дістаю всю свою силу, щоб витримати цілий рік праці у великому місті Торонто. Тут із моїми українськими друзями я забиваю про всі кожнодені турботи. Табір — це дійсно чудова річ. Ніколи не забудьте це. Тримайтеся у контакті із вашими українськими друзями. Я також запрошую тих осіб, які колись були на таборах, щоб знову прийшли назад. Ніколи не є запізно.

До побачення,
Тарас Ліщина, СВУ

Слово коменданта тaborу

Дорогі друзі бандуристи!

Два тижні тому Ви всі приїхали на цей кобзарський табір, щоб поліпшити свою техніку гри на бандурі. Цей час дуже скоро пролетів. Більшість з Вас, включно зі мною, уже не перший раз на цьому таборі. Останніх пару років Ви приїжджаєте сюди як початківці. Цього року я зауважив, що поступ гри на бандурі є на високому рівні. Це означає, що наша і ваша праця не є марною.

На мою думку цей XI-ий кобзарський табір був найкращий із усіх попередніх таборів. Ваші інструктори і команда підготовили знамениту і цікаву програму — себто мистецьку і також позамистецьку, щоб Ви могли розвивати не тільки свою техніку гри на бандурі та голоси під час співу, а також мали час на розвагу.

При цій нагоді я б хотів подякувати усім членам команди, мистецькому керівникові пані Валентині Родак та всім інструкторам за їхню невтомну працю. Також складаю подяку усім куховаркам за їхні смачні страви. Членам корпорації оселі складаю щире спасибі.

Бажаю усім Вам кріпкого здоров'я та щасливої подорожі додому — особливо нашим гостям здалекої Південної Америки. Надіюся, що ми всі знову побачимось на 12-ому кобзарському таборі на цій прекрасній ОДУМ-івській оселі «Україна».

До милої зустрічі,
коменданта, медик табору
Тарас Родак, СВУ

Команда XI-го кобзарського табору «Української єдності». Зліва направо: Андрій Костинюк — бунчужний, Валентина Родак — мистецький координатор, Тарас Ліщина — референт літніх таборів, Тарас Родак — коменданта, Софія Костинюк — бунчужна, Григорій Полець — писар.

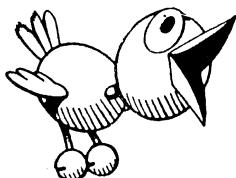
Оселя «Україна», серпень 1990 р.
Фото — О. Ковальчука.

Від інструкторів кобзарського табору

Дорогі учасники бандуристи!

Протягом двох тижнів ми разом тяжко працювали. Ми вивчали не тільки гру на бандурі, а також почали виправляти наші голоси. Пам'ятайте, що спів найлегший спосіб пізнавати музику, а спів в супроводі бандури — це один з найкращих способів пізнавати українську музику. Крім співу й гри на бандурі, ми мали нагоду вчитись про цікаві теми від інструкторів з далеких країн. Ми чули грання бандуристів-віртуозів — Віктора Мішалова, Петра Китастого й Олі Герасименко на касетці, пізнали тріо «Світлиця» і хлоп'ячий хор «Дударик», познайомилися з Василем Ветцелем, майстром бандур. Найважливіша подія це була ваша участь в кобзарському таборі. Нові друзі з вами будуть довгими роками і, як повернетесь додому, далі грайте, співайте, ходіть на українські концерти, тримайте контакти з друзями, командою та інструкторами.

Бажаю вам багато успіхів,
Оксана Родак

Завдяки старанням мгр. Юрія Шимка, президента СКВУ, я перший раз мав нагоду прибути до Канади, щоб брати участь в ОДУМ-івському кобзарському таборі. Це для мене, бандуриста з Аргентинської країни, означає надзвичайну подію: піznати бандуристів, які поселилися і живуть в далеких країнах, далі тримають любов до Рідної Батьківщини та її тисячолітньої традиції.

В Торонто, я мав незабутнє перебування, дякуючи диригентці ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича, п. Валентині Родак. Вона дала мені змогу піznати найцікавіші місця в Торонто та околиці, від «CN Tower» аж до Ніагарського водоспаду, разом із відвіданням головних українських установ. Я мав нагоду вперше познайомитись з пані Родак, коли вона завітала до кобзарських осередків у Південній Америці, щоб скординувати і продиригувати виступ 100 молодих бандуристів на відкритті пам'ятника Тарасу Шевченкові в місті Прудентополіс, Бразилія, 3-го грудня 1989 р. Там 75% людей є українського походження. Це була найбільша подія в кобзарському житті Південної Америки, але на превеликий жаль, українська преса, не знаю чому, відповідно не відгукнулася на такий монументальний виступ, до якого керівники дуже старанно підготовляли членів своїх ансамблів з різних країн.

У цьому, на мою першу кобзарську таборі в Канаді, я був інструктором на запрошення п. Валентини Родак, мистецького координатора табору, і працював з молодшими бандуристами разом із

Оксаною Родак. Оксана вдало й успішно провадила навчання з ними, тобто з юними кобзарями. Хоч в Аргентині я вчу малих дітей, ця співпраця дала мені нагоду багато нового навчитися, особливо в педагогічному викладанні гри на бандурі, і така практика як інструктор буде дуже корисною мені у скрому майбутньому, щоб приготувати нових малих бандуристів в Аргентині. Ale також інші заняття, як, наприклад, сольфеджіо, ансамблевий спів згідно методи композитора Золтана Кодая, гутірки, інструкторський ансамбль були для мене дуже цікаві й корисні.

Хочу подякувати всім моїм друзям-інструкторам: Оксані Родак, Лесі Метулинській, Вікторові Мішалову, Михайліві Андрецеві та Анатолієві Островському за добру співпрацю, товариство та поради.

Складаю найкращі побажання успіху панові Йосипу Сіткові з Бразилії, який також брав участь в цьому кобзарському таборі.

На кінець сердечно дякую всім особам, що безінтересово мені допомагали, щоб я прибув на кобзарський табір: мгр. Юрієві Шимкові, моїй родині, п. Валентині Родак, мгр. Миколі Чорному та родині Богдана Максименка з Аргентині.

**Олесь Береговий,
Буенос-Айрес, Аргентина.**

**

Минулого року ми на цьому таборі почали традицію професіоналізму і наголошували техніку вправами правої та лівої руки, хроматичні, очевидно, і постановили собі, що кожний наступний табір буде кращим ніж минулий. Я думаю, що цьогорічний табір досяг цієї мети. Оксана Родак провадила цього року дуже успішні та корисні хорові вправи сольфеджіо, які значно підвищили рівень нашого співу. Також помагали тут наші гості з Південної Америки — Олесь й п. Сітко. Я був задоволений, що нарешті цього року я мав змогу працювати з старшою групою. Дуже вам всім дякую за вашу працю і надіюсь що ви усі скористали з цього. Дякую усім моїм колегам за їхню допомогу і товариство. Особливо дякую Олесеві за наші дуже цікаві дискусії на різноманітні теми. Знову, як кожного року, ми, інструктори, звертаємося до вас, учасників, і просимо, щоб ви не забували про бандуру, коли ви повернетесь додому. За два тижні ми не можемо вас всього навчити, тому продовжуйте ваші студії при якомусь гуртку, з приватним учителем або самі. Щиро ще раз усім дякую.

Михайло Андреєв

**

Дорогі бандуристи!

За ці два тижні ми навчилися, як грати на бандурі, як її доглядати, як доглядати за нігтями та нацість, як виробляти штучні нігті. Треба цих навиків дотримуватись та завжди вживати. Бандура є частиною нашої української культури, так само як наша мова. Ми також мали нагоду почути різні гутірки про бандуру, які виголосили Віктор Мішавлов, пан Василь Ветцел (майстер бандур в Ошаві, Канада) та пані Валентина Родак. До нас також завітали гости: керівники та інструктори з попередніх кобзарських таборів, а саме пан Петро Китастий та моя мама, пані Оксана Метулинська.

Було приємно познайомитися з гостями з Аргентини та Бразилії. Я їм бажаю всього найкращого. (Я навіть навчилася деяких слів по-еспанському. Нектарин це 'Damasco' а кавун 'Sandia'.)

Ансамблем провадила Оксана Родак, яка зробила чудесну працю (з допомогою «algae»). Оксана є дуже приємна 'рум-мейт' та приятелька.

Я всім бажаю всього найкращого в наступному році. Далі грайте і співайте.

Ваша —
Леся Метулинська

Агем!

Три дні перед початком цього табору, я вдома переступив через декілька паперів у своїй кімнаті й помітив, що там лежав старий журнал «Молода Україна». На першій сторінці була згімка учасників кобзарського табору. Я сів, пригадав багато веселих спогадів і вирішив приїхати на табір асистентом. Три роки вже проминули від останнього разу, коли я тут був. Я побачив і почув, скільки діти скористались за останні роки. Мені приємно було побачити цей поступ. Бандуру не можна порівняти з іншими інструментами. Треба багато годин вправляти на ній, щоби добре познайомитися з нею, але, коли особа досягне добре зрозуміння бандури, та любов не загине. Бандура може бути продовженням власного відчуття: радість, сум, рівноважність. Я думаю, що всі добре вивчили матеріял, але я сподіваюся, що вдома будуть самі повільно впрявляти, думаючи про пальці; піднімайте бандури, піднімайте лікті, піднімайте голови, і відчувайте себе як особа найкрасивішої культури. Я хочу усіх вас знову тут побачити на цьому надзвичайному таборі наступного року і зустрітися з вами на зустрічі.

Анатолій Островський

Бандуристи XI-го кобзарського табору зі своїми інструкторами.
Стоять зліва направо: Леся Метулинська — інструктор, Наталка Немілівська, Маруся Немілівська, Стефа Криницька, Раїа Кузик, Люба Манько, Іванка Табака, Мотя Передерій, Сабріна Баруста, Оля Табака, Дарія Ермантрат, Валя Яр, Анатолій Островський — помічник-інструктор.

Сидять: Петрусь Янжула, Адріян Андріїв, Тарас Юзків, Христофор Вітенбург, Орест Вовкодав.

Оселя «Україна», 1990 р.
Фото — О. Ковальчука.

В листі-запрошенні п. М. Чорний заохочував мене до приїзду на курс гри на бандурі й писав, що я буду мати нагоду побачити багато цікавих речей і запевняв, що подорож буде мені незабутньою. Його слова справді здійснюються. Приїжджаючи, яка була мені несподіванка коли я відразу побачив великий і прикрашений природою табір. Здібні інструктори та всякі вигоди до вивчення українського улюбленого інструмента. Прекрасно! Похвала для громадян українського походження в Канаді. Це знак єдності, тої єдності, якої багато потрібно на відбудову нашої України.

Розпорядок часу та предметів під час цих кількох днів дають бажаючим змогу зробити надзвичайний поступ у грі на бандурі. Так що, на мій погляд, програма дуже добре зложеня та здібно інструкторами виконана. Успіхи це потверджують. А щодо інших справ, звертаю увагу на страви, які були дуже смачно приготовлені і доволі дітям і молоді дані.

Дуже вдячний наступним особам: добродієві Іванові Деркачеві з Чікаго, що здійснив мою несподівану мрію — успішну подорож до Канади й США; незабутнього п. М. Чорного, давно відданого борця за плекання кобзарської справи в Південні Америці.

Кінчаючи цей допис, не можу не згадати свою вдячність п. Валентині Родак, що так приемно мене прийняла «молодого» хлопця з Бразилії і завжди доглядала, щоб йому нічого не бракувало. Дякую також команді XI-го ОДУМ-івського табору за гарне ставлення до мене протягом цих двох тижнів. Всім бажаю всього найкращого!

Йосип Сітко,
Курітиба, Бразилія.

Від корпорації оселі «Україна»

10-го серпня 1990 р.

Дорога команда, мистецький керівник табору Валентина Родак, інструктори й дорога кобзарська молоде!

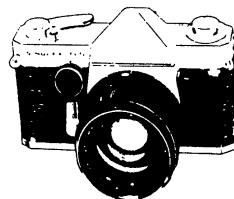
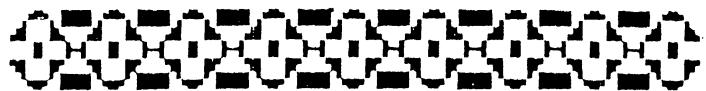
Прийміть щире привітання на цій малювничій оселі «Україна» від дирекції та членства корпорації «Україна».

Віримо, що перебування на оселі принесе Вам знання з грі на бандурі та добре спогади про маленьку Україну в Канаді.

Зaproшуємо Вас повернутися й наступного року.

З батьківською любов'ю до Вас,
дорога молоде.

I. Данильченко,
голова корпорації «Україна»

Чи є тут фільм?

Група найстарших бандуристів XI-го кобзарського табору.
1-ий ряд зліва направо: Михайло Андрець — інструктор, Борис Дяконов, Орест Скларенко, Микола Жидовка, Юрій Педенко, Андрій Вовкодав, Андрій Зима.

У 2-ому ряді стоять: Йосип Сітко з Курітиби, Бразилія, Наталка Яр, Григорій Полець, Андрій Передерій, Град Кузик, Іванна Криницька, Ганя Метулинська, Христина Грипа, Катя Гермелін.

Оселя «Україна», 1990 р.
Фото — О. Ковальчука.

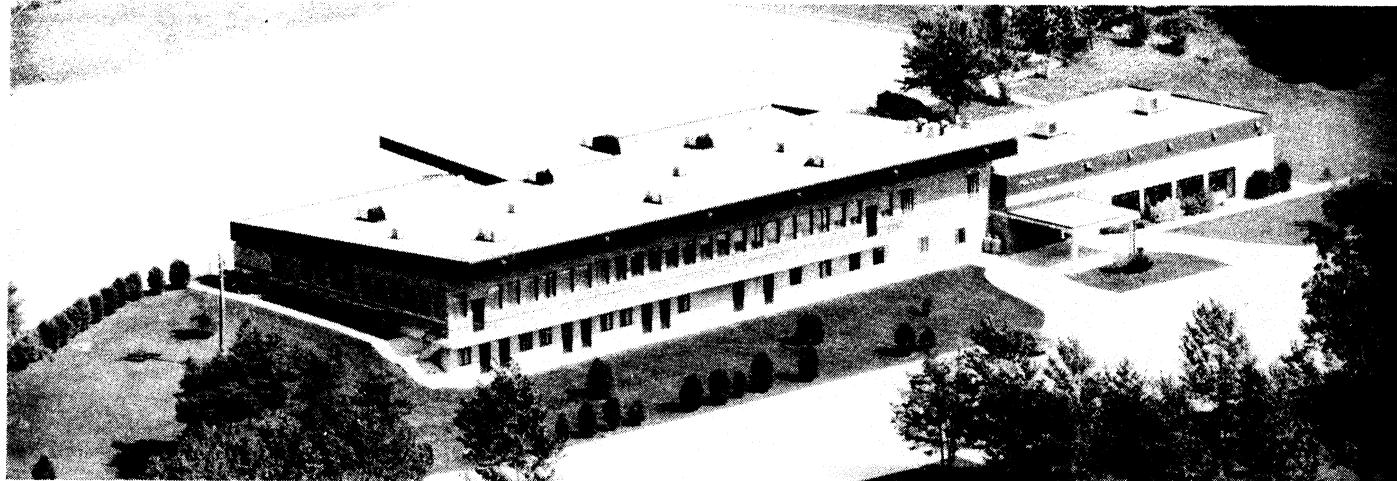
"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Resort:

R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

Мистецька програма

11-го кобзарського табору ОДУМ-у 1990 р.

1. Козак валець	Вересаївський танець	Обр: В.М.
2. Циганочка	Вересаївський танець	Обр: В.М.
3. Про Хому та Ярему	Вересаївський танець	Обр: В.М.
4. Бугай	Вересаївський танець	Обр: В.М.
5. Лярґетто		Муз: Д. Бортнянського
6. Метелиця		Обр: Г. Хоткевича
7. Парубоцький танець	Народний танець	Обр: В.М.
8. Пасакалія		Муз: Г.Ф. Генделя
9. Коломийка	Народний танець	Обр: В.М.
10. Од села до села		Обр: В.М.
11. Запорізький марш	Від кобзаря	Обр: В.М.
12. Запорожець	Є. Адамцевича	Обр: В.М.
13. Полянка	Народний танець	Обр: В.М.
14. Ой у полі вишня		Обр: В.М.
15. Ой як виорем		Обр: В.М.
16. Повставали козаченьки		Обр: В.М.
17. Ой гиля, гиля		Обр: Г. Назаренка
18. Ой служив я в пана		Обр: В.М.

19. Ой по горах,

по долинах

Обр: Г. Хоткевича

20. Про Нечая

Обр: Г. Хоткевича

21. По діброві

вітер вие

Сл. Т. Шевченка

Обр: Г. Хоткевича

22. Побратавоя

сокіл

Обр: Г. Хоткевича

23. Берестечко

Сл. Т. Шевченка

Обр: В.М.

24. Гімн України

Сл. П. Чубинського

Муз: М. Вербицького

Додаткові твори вивченні під час таборування

25. Журавель

Нар. пісня

Обр: Р. Скалецького

26. Сонечко

Сл. В. Багмета

Муз: Г. Жуковського

27. Гей степами

28. Ой дзвони

дзвонять

Муз. М.

Вериківського

29. Падай, дощiku

Сл. Н. Грановської

Муз: А. Лазаренка

30. Заквітчали

дівчатонька Сл. і муз.

Р. Купчинського

Для початківців

Млинок

Капелянський козачок

Козачок

Ой, джигуне

Колискова

Ой з-за гори

По дорозі жук

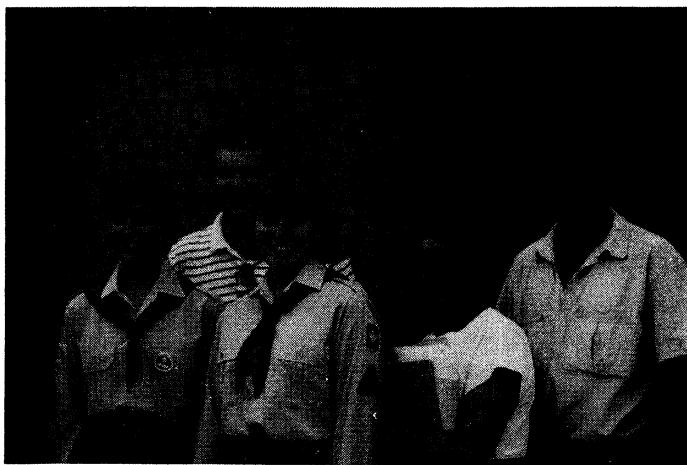
Козачок-шумка

Ой за лужком

Бублики

За городом

Іванчику-блоданчику

Завжди раді привітати гостей з України.

Оксана Родак, Леся Метулинська,

Дмитро Лук'яненко (Київ, Україна), Валентина

Родак і Станислав Савинський (Київ, Україна).

Кобзарський табір,
оселя «Україна», 1990 р.
Фото — О. Харченка.

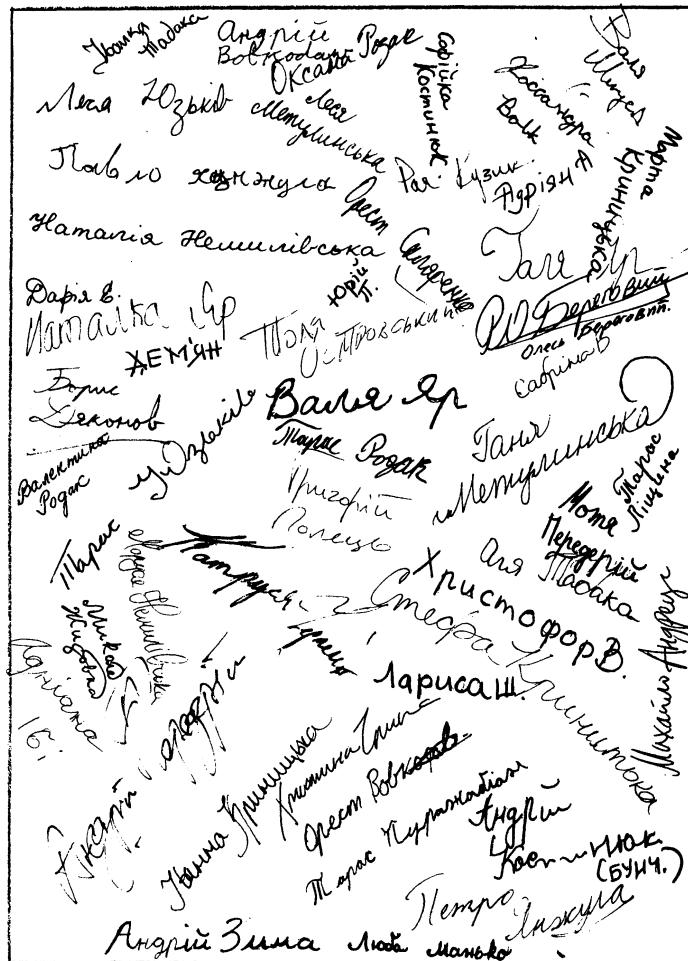
Гості на таборі

Під час кобзарського табору нас відвідали:

о. Віталій Метулинський і добр. Надія	Лондон
Олександр Харченко	Торонто
Дмитро Лук'яненко	Київ, Україна
Станислав Савинський	Київ, Україна
Володимир Гончаренко	Київ, Україна
Павло Писаренко	Детройт, США
Петро Китастий	Детройт, США
Іван Китастий	Детройт, США
Василь Ветцел	Ошава
М. й I. Пурраджабіян	Торонто
Ольга і Леонід Янжули	Торонто
Галина і Віктор Педенки	Торонто
Оксана Петрова з чоловіком Володимиром і	Кітченер
донечкою Наташкою	Гамільтон
Петро і Тереса Рибаки	Лондон
Борис Яремченко	Детройт, США
Андрій Бірко	Лондон
Оксана Метулинська	Лондон
Віра Васilenko	Лондон
Ніна Кузьменко	Лондон
Олександр Блощинський	Лондон

Дякуємо за печиво і свіжу городину:

добр. Надії Метулинській (Лондон)
Тамарі Шидловській-Демонте (Гельф)
Миколі Метулинському (Лондон)
і п-ні Ніні Кузьменко з Лондону за пожертву в сумі
10 дол.

Підписи бандуристів XI-го кобзарського табору
«Української Єдності».
Лондон, Онт., 1990 р.

Слово членів команди

Дорогі друзі,

Цей табір дав мені нагоду випробувати нове становище, тобто бути бунчужною. Діти показали мені їхнє захоплення навчанням музики та розвитком уміlostей, і мені дуже приємно пройшли ці два тижні з ними. Цього року інструктори були спроваджені з далеких країв, вони переводили багато цікавих гутірок та передавали їхнє знання дітям. Мене би тішило, якби учасники продовжили свою науку вдома, бо це їх зблизить з нашим народом та культурою. Ви дуже тяжко працювали і вас за це треба похвалити. Ви всі мені сподобалися, і я буду за вами скучати, бо ви залишили мені багато мильних спогадів. Скоро побачимося знову.

Прощавайте!
Софійка Костинюк, ВЮО
Бунчужна

Дорогі друзі!

Це був мій перший рік у команді кобзарського табору. Ми як команда змагались зробити цей табір цікавий та успішний для таборовиків-бандуристів. Хоч змучений від довгої, тяжкої праці, почувавшись добре, що допомагав в організації та володінні цього табору.

Я шкодую, що немав можливості грati на бандурі цього року, але співав у хорі. Оксана Родак ди-

ригувала хором, і вона вчила деякі цікаві вправи. Вибір пісень також був досить цікавий. Дякую усім хто приїхали і приготовили гутірки. Вони були дуже професійні і цікаві.

Учасники цього табору були досить приємні та дуже слухнянні. Ця група таборовиків цього року була цікава і я радий що мав можливість зустріти більшість з них. Куховарки всі також були приємні.

Приємно було бачити як добре таборовики навчились грati та співати. Усім їм бажаю доброго щастя цього року та сподіваюся побачити усіх на другий рік.

Андрій Костинюк, ВЮО
Бунчужний

Дорогі друзі!

Прошу вас з цим коротеньким словом. Я перше хочу подякувати всім членам команди за їхню поміч в успішному провадженні цього XI-го кобзарського табору. Мені дуже приємно працювати на ОДУМ-івських таборах, а особливо на кобзарських таборах. Це є тому, що я мав нагоду познайомитись з відомим бандуристом Віктором Мішаловим, та вивчати веселі пісні з учасниками табору. Сподіваюся, що я знову вернуся назад, і багато з вас ще раз зустріну, а як ні, то було приємно вас піznати. Веселої вам подорожі назад додому.

З ОДУМ-івським привітом,
Григорій Полець, ВЮО
Писар

Команда й інструктори XI-го кобзарського табору з довголітнім членом Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка — Петром Івановичем Китастим.

Оселя «Україна», 1990 р.
Лондон, Онт.

Бандуристи пишуть

Це мій другий рік на кобзарському таборі, але я вже граю на бандурі чотири роки. Цього року я була в найстаршій групі і думаю, що я багато чого навчилась. Я маю бажання приїхати знову, бо хотіла б ще навчитися пісень. Кожний день ми граємо вправи і співаємо пісні. Інструктори тут є дуже приемні і також терпеливі. Наша прогулянка до Іст Парку була цікава. Ми всі їхали в «го картс» і грали гольф. Я також познайомилася тут з багатьма молодими бандуристами.

Наталка Яр

Дорогі друзі!

Це є мій п'ятий рік на таборі і я мав дуже гарний час. Це мій другий рік у старшій групі, інструктори є дуже приемні і здібні. Дякую спеціально команді, що вони зробили цей табір найкращим колинебудь. Під час вільного часу ми вживаємо таборовий басейн, гарну річку і багато приміщень до спорту. Їжа тут дуже смачна. До наступного року!

Орест Скляренко

Це мій другий рік на кобзарському таборі. Я люблю спати, але для ледачих людей на цьому таборі нема часу. Ми маємо багато гутірок та зустрічей. Цього року ми поїхали до Іст Парку і мали гарний час, але я витратив багато грошей. Я навчився багато краще грати на бандурі. Віктор Мішалов був тут на таборі і вчив нас на бандурі. Леся Метулинська вчила мою групу і була дуже приемна. Цей рік мені дуже подобався.

Петро Янжула

Це перший мій рік на цьому таборі. Я була у початківській групі. Я пізнала багатьох бандуристів. Я любила співати, але пісні були тяжкі. Мій гурток був дуже гарний. Дякую Оксані Родак за лекції. Тепер я знаю як грати на бандурі, але ще не дуже добре.

Галія Яр

Хоч я вже чотири роки граю на бандурі, це тільки мій другий рік на цьому таборі. Я була у середній групі і моя інструкторка була Леся Метулинська. Я багато від неї навчилась, вона була добра й цікава інструкторка. Мені подобається тут вчитись грати на бандурі. Ми поїхали на прогулянку до Іст Парку і багато їхали на «гов картс». Я зустріла тут багато людей, і на другий рік вертаюсь знову, щоб мати приемний час.

Валя Яр

Я дуже люблю їхати на човні, та мою інструкторку Оксану Родак. Моя любима приятелька на цьому таборі є Лариса Шидловська. Ми багато граємо на бандурі й навчилися гарних пісень. Ми мали поїздку до Іст Парку, і я пізнала багатьох нових людей. Ми мали забаву, де я мала добрий час. Тепер ми готуємося до концерту.

Леся Юзьків

Ми встаємо рано, о годині 7:15, і маємо руханку із Софійкою. Тоді миємося і приготовляємося до інспекції. Після збірки і сніданку, ми граємо на бандурі й співаємо. Тоді є обід та вільний час. Знову маємо спів, тоді якась активність. День кінчається нічною тишею.

Лариса Шидловська

Дорогі люди!

Тут на кобзарському таборі нас добре годують. Наш гурток — «Січові стрільці». Звичайно дні є трудні. Також приемно було зустріти Олесю Берегового з інструкторів, котрий приїхав з Аргентини.

Адріян Андріїв

Це є мій 7-ий рік на таборі. Я маю тут веселій час. Я дуже задоволений хоч пані Родак не дозволила нам дивитися на фільм де багато стріляли.

Град Кузиц

Я люблю табір, бо я можу плавати. Ми граємо у різні гри. Я люблю бараки. Команда є дуже гарна, і я люблю Софійку. Ми граємо на бандурі п'ять годин на день. Ми маємо спів по три години на день. Моя товаришка є Марта. Вона спить коло мене. Моя учителька є Оксана. Я її люблю. Я люблю збірку, і я люблю підносити прапори.

Адріяна Ібі

Дорогі друзі!

Це вже мій 9-ий рік на кобзарському таборі. Тут нас добре годують і є багато чого робити. Є багато приемних дітей, як Наталка Яр, Ольга, та Олесь з Аргентини. Я його зустрів цього року, коли був в Аргентині. Мій інструктор є «кріспі кранчі».

Андрій Передерій

Ми маємо добрий час на таборі. Тут є добра їжа. Я люблю забави і спів. Також люблю грати на бандурі. Мене учує Леся Метулинська.

Іванка Табака

Це є мій третій рік на кобзарському таборі. Я хотіла приїхати сюди, бо всі мої друзі є тут на таборі. Я також люблю грати на бандурі. Цей рік моєю інструкторкою є Леся Метулинська. Вона грає пре-

красно на бандурі. Вранці граємо багато важких вправ, а тоді ми співаємо різні пісні: «Ой у полі вишня», «Про Нечая».

Після обіду ми знову граємо на бандурах. Ми та-кож маємо дві години вільного часу. У цей час я люблю плавати у басейні. Одного вечора була за-бава і я танцювала багато разів.

Дарія Ермантрат

Це мій перший рік на кобзарському таборі. Я люблю грати у відбиванку, купатися і грати в копаний м'яч. Я також люблю грати на бандурі. Наш гурток називається «Сильні Козаки». Мені сподобалася прогулянка до Іст Парку. Я дуже люблю галушки. Я також люблю їздити на човні. Я хочу приїхати на другий рік.

Павло Янжула

Це є мій п'ятий рік на кобзарському таборі і я є у найстаршій групі. Ми їздили до Іст Парку і хтось мене мало не вдарив м'ячем.

Цей табір є дуже «файний», і я приїду на наступний рік.

Андрій Вовкодав

Я не люблю грати на бандурі, але на таборі є дуже приемні люди. Тут є також дуже красиві дівчата з США й Канади. Я тут маю багато приятелів, але тут ми забагато граємо на бандурі. Я думаю, що Віктор Мішалов є найкращий бандурист. Може я знову приїду сюди на наступний рік.

Орест Вовкодав

Це був мій перший рік на кобзарському таборі. Я була в найстаршій групі і мені сподобалось, що більшість бандуристів були моого віку.

Христина Грипа

Дорогі друзі!

В нас на таборі є гарно. Кожного ранку ми маємо руханку, інспекцію та збірку. Ми також граємо на бандурі та співаємо.

Катруся Гермелін

Це мій другий рік на кобзарському таборі і мені дуже тут подобається.

Кассандра Вовк

Це є мій 2-ий рік на кобзарському таборі. Я є у середній групі і мене вчить Леся Метулинська. Я люблю вільний час. Я хочу приїхати на другий рік.

Христофор Витенбург

Сторінка з «Таборових Вістей»
XI-го кобзарського табору.
Малював Андрій Передерій.

Дорогі друзі!

Я, Борис Дяконов, і я вже приїжджаю на цю оселю «Україна» сім років з Британії Колюмбії. Я є в старшій групі на бандурі і я співаю басом. Я маю багато друзів і маю дуже добрий час кожного року. Це може мій останній рік на таборі, але побачимо, що станеться. Цей рік був дуже цікавим, і я багато навчився. Мені було дуже приемно зустріти своїх приятелів-бандуристів, що мене навчили багато про бандуру. Команда є чудова, а куховарки дуже приемні. Ось пара таборовиків: Оля, Махмед, 18 відер, та наша «баг» дівчина. Я люблю напади, забави, ватри та фільми. На таборі люди можуть бути дуже приемні, але кількох осіб я не розумів. Через Галю Яр я мав пару проблем, але хочу подякувати моїм чудовим приятелям: Наталці Яр, Валі Яр, Тіні Грипі та нашій славній бунчужній. Мій інструктор бандури був «Криспі Кранч», він був дуже приемним. Цей рік був найтруднішим, у якому я мав жити з проблемами. Я люблю рубати дерева та будувати ватри. Всі мої старші друзі хотіть, щоб я приїхав на виховний табір наступного року, і може я поїду. Я не боюся небезпеки і люблю мати добрий час. Кассандра Вовк завжди буде дитиною, а я завжди буду славним народнім українцем. До побачення всім,

Борис Дяконов

**ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ і користь
Вашим дітям — пошліть їх літом
на один із таборів ОДУМ-у!**

Це мій четвертий рік на кобзарському таборі. Я є у найвищій групі, і мене вчить Михайло Андреєць. На цьому таборі я люблю вільний час, напади та стійку. На другий рік я поїду на виховний табір і буду заступником. Я з нетерпінням на це чекаю.

Андрій Зима

Це є мій четвертий рік на таборі. Я люблю цей табір. Ми співаемо чудові пісні та граємо на бандурах. Ми також мали ватру і я мала приемний час. Я знаю, що приїду назад наступного року, та ніколи не забуду цей чудовий рік на таборі.

Сабріна Баруста

Це є мій другий рік тут, на кобзарському таборі. Я люблю цей табір, бо він мені дуже подобається. Я приїхала тут, бо всі мої друзі тут приїхали. Ми тут граємо на бандурах, співаемо та маємо різні гутірки. Ми теж маємо тут забави, прогулянки та вільний час. Гуртки називаються: «Білі Голубі», «Золоті Дівчата», «Веселі Часи», «Лісова Пісня», «Сильні Козаки» та «Січові Стрільці». Їжа тут є до сить добра, а мені дуже подобається грати на бандурі. Моя інструкторка є Леся Метулинська, і вона нас учила прекрасних пісень. Мені дуже подобається цей табір.

Оля Табака

Щоб бандуристи ХІ-го кобзарського табору мали енергію грати і співати, господині у складі: Олександри Тищенко, Катерини Рибки, Віри Яремченко і Тетяни Педенко приготували смачні страви.

ДЯКУЄМО!

Таборові співаки-бандуристи

	Співак/Співачка Дня	Бандурист/ка Дня
30.07	Андрій Передерій	Орест Вовкодав
31.07	Дарія Ермантрат	Андрійка Ібі
1.08	Андрій Зима	Стефанія Криницька
2.08	Град Кузик	Тарас Юзьків
3.08	Люба Манько	Рая Кузик
4.08	Орест Скляренко	Галя Яр
5.08	Андрій Костинюк	Маруся Немилівська
6.08	Борис Дяконов	Тарас Пурраджабіян
7.08	Андрій Вовкодав	Сабріна Баруста
8.08	Наталка Яр	Христофор Витенбург
9.08	Дем'ян Сніг	Леся Юзьків
10.08	Валя Яр	Тіна Грипа
		Марта Криницька
		Кассандра Вовк
		Лариса Шидловська-
		Демонте
		Петро Янжула
		Павлусь Янжула
		Адріян Андрій
		Оля Табака
		Іванна Криницька
		Мотя Передерій
		Наталка Немилівська

ВІДГАДАЙТЕ!

- найменший бандурист
- комендант табору
- має золоте волосся
- струнка, тиха бандуристка
- співати нас вчить...
- бунчужна
- завжди ходить з чорними окулярами
- прізвище 3-ох сестер
- інструктор з США
- має гарний голос і добре грає на бандурі
- бандурист з Аргентини
- інструктор гри на бандурі
- бандурист з далекого заходу
- приїхав на табір на один тиждень
- ім'я та прізвище, що починаються з тої самої букви
- найстарша бандуристка
- співаемо пісню про Н_____
- «Ой не ходи, _____, та й на вечерниці»
- найменша бандуристка з США
- приготував пісні на табір
- високий комп'ютер «мен»
- «дарт» — читати з кінця
- ім'я письменника — автора таборового гасла
- занадився _____
- бунчужний

Софійка, Мотя, Тіна, Оксана, Леся, Марта, Ганя, Валя, Яр, журавель, Град, Іван, Віктор, Тарас, Юрій, Анатолій, Дем'ян, Тарас, Гриць, Андрій, Борис, Нечая, Адріян, Олесь, Михайло.

З ЖИТТЯ ОДУМ-у В МІННЕСОТИ

ЗУСТРІЧ ОДУМ-у в 1990 році була присвячена 40-літтю ОДУМ-у. Вона відбулася в Канаді на оселі «Україна» в дніх 31 серпня та 1-2 вересня. З Міннесотської філії ОДУМ-у — ТОП-у взяли участь: Гриць Полець, Богдан Лисий, Марко Сидоренко, Андрій Рябокінь, Калина Павлюк, Тамара Павлова, Анатолій і Аня Лютаревичі, Анатолій і Дарія Лісі. Зустріч була приемна, багато друзів знову зустрілися, канадці, як завжди, дуже гостинні.

**

Філії ОДУМ-у ДЕТРОЙТУ І ЧІКАГО влаштовують святкування 40-ліття ОДУМ-у. До Детройту, на жаль, через далеку відстань, філія Міннесоти не виславає своєї презентації. До Чікаго на святкування 3-го і 4-го листопада поїхали: Соня Ліса, Дарія Едгар, Марко і Наталя Ріланд, Гриць, Ліда і Олександр Полеці.

**

Товариство Допомоги РУХ-у Міннесоти переславо на Україну цілий шпиталь, який подарувало на Фонд Дітей Чорнобиля містечко Бровервіл в Міннесоті. Приблизна вартість всього спорядження, меблів і т.д. виносить біля 800 тисяч доларів. Переслано: 29 комплектів шпитальних кімнат (ліжко, столики, тумбочки), матраци, операційний стіл, пологовий стіл, дентистичне крісло, два атомікливи, два великі хірургічні світла і багато інших, менших, речей. Упра-

ва Товариства цим висловлює вдячність усім членам т-ва, разом 30, які прибули до Бровервілу та допомогли в погрузці всього цього спорядження на вантажний автомобіль, який вже перевіз все до Нью Джерзі для дальшої пересилки на Україну.

**

Висловлюємо гратулляції Віктору і Лізі Гущам. Вітаємо їх з народженням донечки Олександри. Бажаємо новонародженні здоров'я та скорого виростання для добра ОДУМ-у, а батькам багато втіхи і щастя в новозаснованій родині.

**

Міннесотська газета «Стар-Трайблон» 30 серпня принесла вістку, що Майк Боднарчук (наш одумівець в минулих часах) дістав номінацію на перші шість премій за його досягнення в виготовленні музичних відеофільмів. Михайло Боднарчук тепер проживає в Лос Анджелесі і має свою фільмову компанію, але більшість з своїх фільмів останньо виготовляє в Тексасі. З ним також працює його молодший брат Олександр. Ми бажаємо Михайлові Боднарчуку від цілої одумівської родини ще більше успіхів і слави у його праці.

**

Цим висловлюємо подяку за пожертви на ОДУМ: Оксана Колесніченко — 50 дол., Валентина Родак — 25 дол., Надя Глоба — 25 дол.

*

Висловлюємо глибокий сум та співчуття родині Коваленків з приводу передчасної смерті Івана Коваленка — мужа, батька, дідуся великої родини. Сл.п. Іван Коваленко був великим прихильником ОДУМ-у і постійним жертвовавцем його цілі і працю ОДУМ-у. Вічна йому пам'ять!

**

Стипендійна Комісія Філії ТОП-у постановила дати стипендійну позичку в сумі 1200 дол. для Людмили Коробейко — студентки з Маріуполя, Україна. Вона, приїхавши до США на тимчасову візу, забажала вчитися в тутешньому т.зв. Інтернейшенал Коледж в ділянці комп'ютерної науки. Вона також потребує спонсора, який би підписав папери для неї для отримання студентської візи. Ніяких інших зобов'язань немає. Хто б бажав допомогти цій молодій дівчині — прошу зголоситися до А. Лисого, тел. 377-4031.

**

Висловлюємо побажання Віктору Багмету швидкого і тривалого видужання. Віктор деякий час перебував в Ст. Мери шпиталі на реабілітації після операційного лікування.

**СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ
ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ
РУХ-ові!**

**УКРАЇНА КЛИЧЕ ВАС,
ВИ — ЙІ ДІТИ!**

(Інформатор ОДУМ-у — ТОП-у
Міннесота, ч. 157)

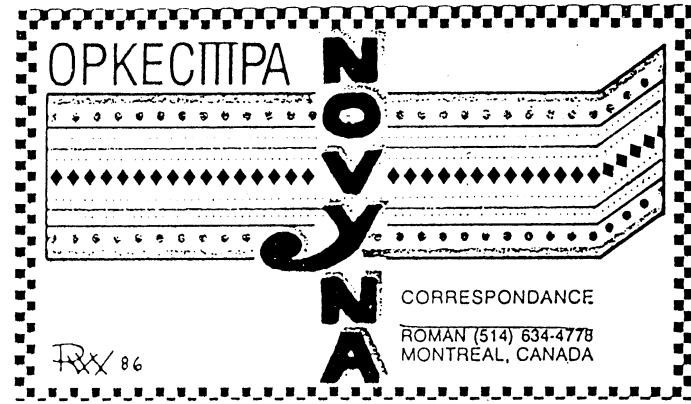
АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки

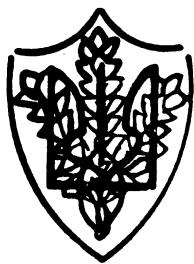
Маємо великий вибір дарунків на різні оказії.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

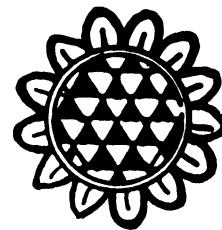

SPECIAL MUSIC FOR SPECIAL OCCASIONS

ОРКЕСТРА НА ВСІ ОКАЗІЇ

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Олександр ОЛЕСЬ

ХТО ЗБЕРИГ ЛЮБОВ ДО КРАЮ

Хто зберіг любов до краю
І не зрікся роду,
Той ім'ям не вмре ніколи
В спогадах народу.

Хто поїв, як струмінь, край свій
І не згинув в морі,
Ой не раз того згадають
Влітку квіти-зорі.

Хто у гледів в час беззастя
Сонце крізь тумани,
Той для люду рідним батьком
І пророком стане.

Хто зберіг любов до краю
І не зрікся роду,
Тільки той віддав всю душу,
Все, що зміг, народу.

Богдан БАШАК

ДО НЕБА

Візьми мою пісню —
Як нічку таємну,
Візьми мої думи —
Мов хвилі круті.
Візьми мою долю
Зоряно-небесну,
Хай живе Україна
В моєму житті!
Дай лиш любуватись
Чарівністю лісу,
Хмаринки скликати
В задуманий гай,
Дивитись на райдуги
Дивозавісу,
Свободу Вкраїні,
Боже, нам дай!

«Галицька зоря», ч. 1
1.XI.1990.

14 липня 1990 р.

Вітаємо наших кобзарських
драмів. Слава Україні!

Саша Іванова — Патрісія Валентина Бакара

Данила Вінкар

Сергій Ванюра

Софія Вакарчук

Данієлла Котячо

Саша Вінкар

Надія Максимівна

Буенос Айрес,

Аріель Котячо

Аргентина

Посольство

Школа малих

Жесько Помалік

бандурристів

при

Буенос Айрес,

Аргентина

Школа малих

бандурристів

імені

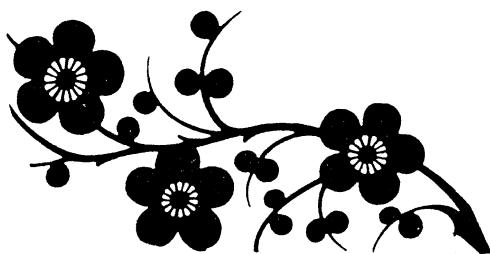
Тараса

Шевченка.

Привіт учасникам XI-го кобзарського табору
від бандурристів з Буенос-Айресу, Аргентіна.

Привіт передав О. Береговий — спів-
керівник дитячої групи бандурристів
в Буенос-Айресі.

Наймолодші бандуристи XI-го кобзарського табору.

1-ий ряд зліва направо: Адріяна Ібі, Марта Криницька, Дем'ян Сніг, Леся Юзьків,
Лариса Шидловська-Демонте, Кассандра Вовк.

У 2-ому ряді стоять: Олесь Береговий інструктор з Буенос-Айресу (Аргентіна),
Павло Янжилла, Галія Яр, Тарас Пурраджабіян і Оксана Родак — інструктор.

Оселя «Україна», серпень 1990 р.
Фото — О. Ковальчука.

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

Краса батьків — їхні діти.

Добрі діти для батьків — вінець,
А лихі — кінець.

Всюди добре —
А дома найліпше.

Без муки — нема науки.

На Бога покладайся,
А праці не цурайся.

I в наше віконце
Засвітить сонце.

Початок завжди тяжкий.

Марія ПРИГАРА

ПРО КНИЖКУ

Книжка скаржилась Мар'яні:
— Я у тебе не в пошані.
Звідкля це на мені
Плями сині та масні?

Подивися, от сторінка:
Намальована хатинка,
Під хатинкою — маля,
І написано: — «Це я».

А за дві сторінки далі —
Різні звірі небувалі:
Сині, жовті та рябі,
Що й не снилися тобі.

Люди скажуть: — Ой, чия ти?!

Як тебе тепер читати?
Скільки ми читали книг,
А не бачили таких!

ДОПОМАГАЙТЕ, цікавтесь своїми дітьми —

дайте їм нагоду проявити себе в рядах ОДУМ-у!

КАНАДА ДІСТАЄ НОВИЙ 100-ДОЛЯРОВИЙ БАНКНОТ

Якщо ви вживаєте у своїх бізнесових чи персональних справах великі банкноти, ви будете спеціально зацікавлені новими канадськими 100-доляровими банкнотами.

Новий банкнот, що увійде в обіг 3 грудня 1990 року, має один дуже спеціальний деталь, який є додатковим доказом, що наш банкнот непідроблений.

Ним є Винахід Оптичної Безпеки (Optical Security Device — OSD) у формі маленького квадратика ультра-тоненського відбиваючого фільму, приміщеного на лицевій сторінці кожного 100-долярового банкнота нової серії.

Цей унікальний деталь гарантії був опрацьований Банком Канади, Радою Національних Дослідів Канади і цілим рядом компаній приватного сектора. Він був введений рік тому на 50-долярових банкнотах.

ВОБ міняє барву з золотої на зелену, коли його нахилити до світла і підтверджує з одного погляду, що банкнот непідроблений.

Банк Канада відповідальний за підвищення безпечності національної валюти. Графічні деталі включені в новосплюновані банкноти від 1986 року і Винахід Оптичної Безпеки на нових 50-долярових і 100-долярових банкнотах дасть канадцям добру охорону для їхніх банкнотів.

На лицевій стороні новий банк-

нот має портрет сера Роберта Бордена, восьмого прем'єр-міністра Канади, а на зворотній — зображення Канадської гуски.

Новий банкнот включає також графічні деталі, що допомагають людям з зоровими труднощами ідентифікувати різні деномінації та кодові смуги, які улегшують швидке механізоване сортування великої кількості банкнотів.

100-доляровий банкнот має середній вік біля 7 років. В обігу є більше ніж 71 мільйон 100-долярових банкнотів номінальної вартості коло 7.1 мільярдів (більйонів).

За додатковими інформаціями звертайтесь до:

**Jocelyne Charron
613-782-8189**

НОВЕ АГЕНСТВО

У вересні в Києві створилося Українське Незалежне Інформаційне Агентство «Республіка» (скорочено УНІАР).

Це перша в Україні інформаційна структура, незалежна від жодних політичних партій чи організацій. Вона виникла у зв'язку з необхідністю позапартійного об'єктивного інформування укра-

їнської і світової громадськості про події і процеси в Україні, особливо за умов, коли на український інформаційний ринок починають розповсюджувати свою контролю незалежні інформаційні служби Росії.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД «МОЛОДОЇ УКРАЇНИ» ЖЕРТВУВАЛИ:

Ю. Лисик, Ошава, Онт.	\$400.00
А. Юріняк Лос Анджелес, Кал., США	\$200.00
М. Співак Лондон, Онт.	\$100.00
З поминального обіду сл.п. Таїси Панасейко (переслала Н. Кузьменко), Лондон, Онт.	\$56.00
Замість квітів на могилу сл.п. О. Звірховського склали Г. і М. Балдець- кі з родиною, Вестон, Онт.	\$50.00
I. Дубилко, Торонто, Онт.	\$50.00
B. Васько, Лондон, Онт.	\$40.00
Замість квітів на могилу сл.п. Я. Кота склали В. і П. Родаки, Торонто, Онт.	\$35.00

A. Дячук, Чікаго, Ілл., США	\$30.00	P. Остапович, Торонто, Онт.	\$20.00
П. Гурський, Четельгам, Пен., США	\$30.00	А. Опанашук, Елма, Н.Й., США	\$20.00
I. Осійчук, Мортон, Ілл., США	\$30.00	П. Китастий, Лівонія, Детройт, США	\$20.00
П. Сарнавський, Кіченер, Онт.	\$30.00	Т. Орел, Норт Бербен, Н.Дж., США	\$15.00
В. Стадніченко, Німеччина	**	Ю. Вертишин, Сіракюз, Н.Й., США	\$11.00
O. Тронь, Летбридж, Альберта	\$25.00	H. Лазаренко, Ст. Бруно, Квебек	\$10.00
На нев'янучий вінок бл.п. Марії (дружини) склав I. Передерій, Корнвал, Онт.	\$25.00	G. Литвин, Етобіко, Онт.	\$10.00
Замість квітів на могилу сл.п. О. Звірховського склали I. і З. Корець з родиною Торонто, Онт.	\$25.00	I. Гордієнко, Гамільтон, Онт.	\$10.00
Замість квітів на могилу сл.п. Михайла (сина) склали Г. Білорибка, Торонто, Онт.	\$20.00	B. Пелепенко, Вінніпег, Ман.	\$10.00
Ю. Охрим, Торонто, Онт.	\$20.00	B. Нікітич, Рамсон, Н.Дж., США	\$10.00
		Ф. Вовкодав, Торонто, Онт.	\$10.00
		B. Котенко, Чікаго, Ілл., США	\$10.00
		G. Равриш, Торонто, Онт.	\$10.00
		B. Коновал, Проспект, Ілл., США	\$10.00

**ПОЖЕРТВУВАЛИ
НА БУДОВУ ПАМ'ЯТНИКА
НА МОГИЛІ
ГРИГОРІЯ КИТАСТОГО**

A/ Ст. Катеринс, Онтаріо
(збірку перевели М. Гаврилюк і
В. Токар з рамени Товариства
Одумівських Приятелів)

М. Гаврилюк	\$20.00
М. Бережук	20.00
I. Федоришин	20.00
I. i M. Приймаки	20.00
М. Валер	25.00
В. Жураківський	20.00
О. Макаренко	20.00
Г. i Н. Білоуси	20.00
В. Поплавський	20.00
C. Шоцький	20.00
O. Гнатиків	10.00
I. Сенькусь	10.00
С. Тарасюк	10.00
E. Смаль	10.00
M. Баранюк	10.00
I. Кардаш	10.00

С. Конецький	10.00	Люба і Олександер Харченки	25.00
П. Кирилюк	10.00	Григорій і Марія Романенки	25.00
В. Токар	10.00	Євфросинія і Вікентій Літвінови	20.00
Д. Кравченко	10.00	Віра Безкачко (Ст. Катеринс)	10.00
Ф. Солітринський	10.00	Торонтська філія ОДУМ-у (голова Тарас Родак)	300.00
I. Кіт	10.00	Дарія Бродгед (Гамільтон)	25.00
М. Ранський	10.00	Іван і Зіна Корці	20.00
В. Кочкубей	10.00		
В. Хлівняк	10.00		
Б. Кубов	10.00		
О. Федъ	10.00		
А. Ситник	10.00		
М. Марченко	10.00		
П. Линарський	5.00		
М. Скрипа	5.00		
В. Бартків	5.00		
Д. Нагачевський	5.00		
О. Ліщина	5.00		
	повна сума \$420.00		
B/ Торонто і околиці			
(збірку перевела В. Родак з раме-			
ни торонтської філії ОДУМ-у)			
Юрій Лисик (Ошава)	\$100.00		
Віктор Педенко	50.00		
Г. Неліпа (Вітбі)	20.00		
Г. Мороз	20.00		
I. Данильченко	10.00		
Г. Равриш	10.00		
I. Данилюк	10.00		
П. Байрачний	10.00		
В. Адамець	10.00		
	повна сума \$240.00		

Список осіб, які склали пожертви на побудову пам'ятника на могилі Григорія Китастого, подала Валентина Родак — член поширеного громадського комітету побудови пам'ятника (див. журнал «Молода Україна» ч. 395). Друкуємо лист від голови комітету з 16-го лютого 1988 р. до членів ділового комітету.

«Шановні друзі!

В першому повідомленні про створення Громадського Комітету Побудови Пам'ятника Г.Т. Китастому було згадано, що склад його буде поширюватися в міру потреби.

Така потреба і нагода сталася. Пані Валія Родак — довголітній керівник Ансамблю Бандурристів ім. Гната Хоткевича в Торонто, виявила добровільне бажання бути членом Комітету і брати активну участь в його праці.

Починаючи з 1988 року, пані Валія Родак як член Комітету буде його представником на терені Канади.

Ми з радістю вітаємо пані Валю як члена Комітету й разом з тим щиро бажаємо їй успіхів у праці.

З пошаною,
О. Шевченко — голова.»

Валентина Родак зайнялася збіркою в Торонто і попросила до помочі наступних осіб: — в Ст. Катеринс п. М. Гаврилюка, який разом з п. В. Токарем зібрали 420 дол. з рамени ТОП в Ст. Катеринс, в якому вони є членами
— в Ошаві — Наталку Неліпу, члена Центрального Комітету ОДУМ-у
— в Лондоні — Оксану Метулинську, колишнього мистецького керівника кобзарських таборів на оселі «Україна».

Зібрані гроші передано Васильеві Тимошенкові — фінансовому референтові Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади, а жертводавцям вислано посвідки на звільнення від податку. Гроші до цього часу зберігаються на спеціальному конто при Коші і допоможуть у побудові, як «заявдаток» на деякі частини, що правдоподібно будуть виготовані в Торонто.

Сердечну подяку складаємо всім жертводавцям та збирщикам і просимо й надалі жертвувати на побудову пам'ятника на могилі Г. Китастого. В Канаді пожертви висилати на таку адресу:

H. KYTASTY MEMORIAL FUND
% Mrs. W. RODAK
12 MINSTREL DRIVE
TORONTO, ONTARIO
M8Y 3G4

A. Хотенко, Морисвіл, Пен., США	\$10.00
o. Пилипенко, Лондон, Англія	\$9.89
I. Лисик, Ошава, Онт.	\$7.00
B. Токар, Ніягара Фалс, Онт.	\$5.00
I. Новохацький, Фокс Рівер Гров, Ілл., США	\$5.00
B. Гляд, Англія	\$5.00

M. Іщенко, Судборі, Онт.	\$5.00
T. Шидловська-Демонте, Гвелф, Онт.	\$5.00
B. Шендел Торонто, Онт.	\$5.00
Жертводавцям і прихильникам «Молодої України» щира подяка.	
Редакція й адм. «М.У.»	

**ПРИЄДНАЛИ НОВИХ
ПЕРЕДПЛАТНИКІВ:**

Олексій Коновал, Арлінгтон Гайтс,
Ілл., США 1

Валентина Родак, Торонто, Онт.,
Канада 3

Тарас Родак, Торонто, Онт.
Канада 3

M O L O D A U K R A I N A

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Ціна 2.00 дол.
в США і Канаді

SNIG NEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

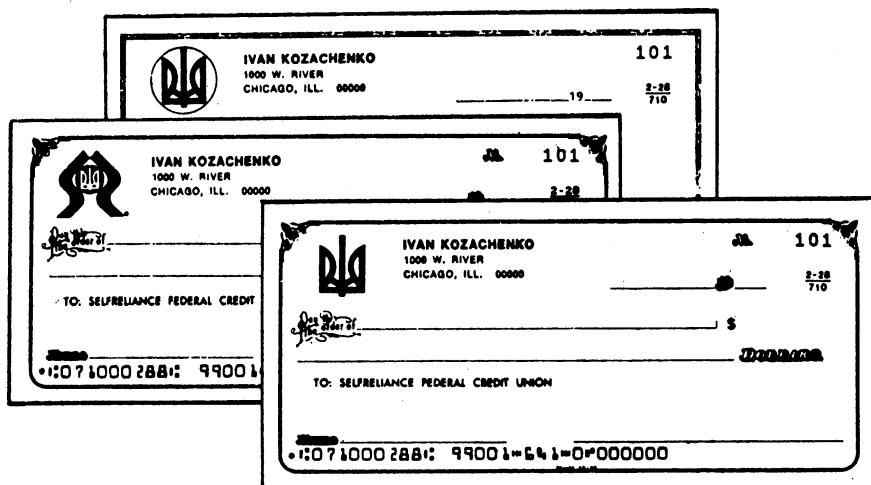
R. CHOLKAN & CO. Ltd.

5302 Dundas St. W.
Toronto, Ont

INSURANCE FOR FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДІЖКИ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Тел: 239-7733

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
„Самопоміч“

Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії